

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

Nr. 2 (346) — 13 ianuarie 1962

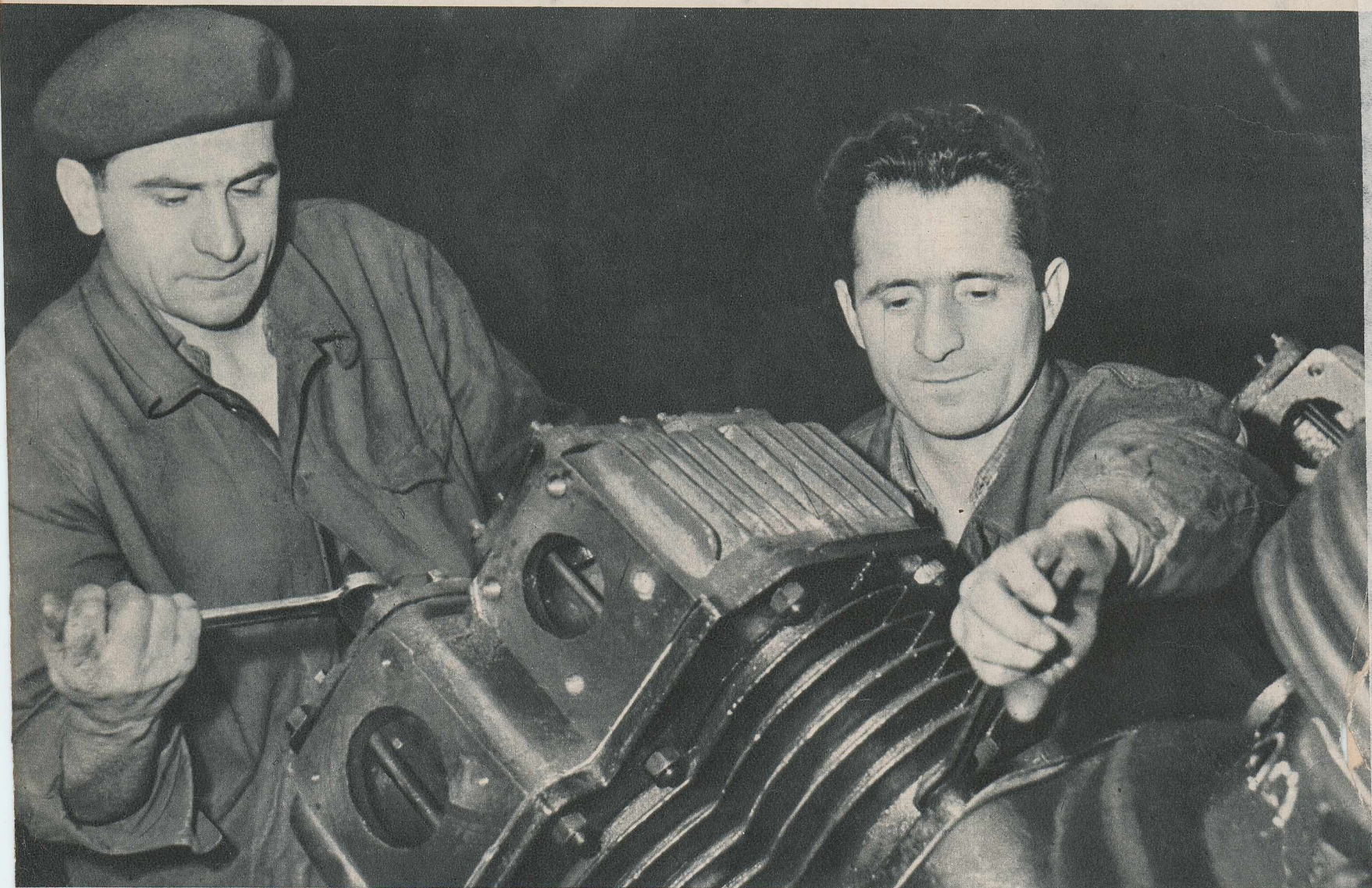

Biblioteca Centrală
Regiunea
Hunedoara-Deva

La „Clufulici” sînt și urși,
și elefanți, și scutare...
Dar Angela preferă măgă-
rușul: e atît de blind!

Fotografie de
E. IAROVICI

LA CUMPAȚANA

C

e legătură ar putea să aibă Dimbovița cu Nilul sau valea Ialomiței cu agricultura egipteană?

Mergînd două zile după Anul nou pe strada Foișor din București, prin ninsoarea care se așeza dens peste mine și stradă, m-am gîndit nu atît la amurgurile violete din valea Nilului, cît la irigații. Știți cît de greu se iriga această vale în antichitate: un soi de puț cu cumpănă din care un grup de sclavi scoteau într-o oră de eforturi istovitoare cam 1.200 litri de apă ce trebuia urcată pe un teren înalt.

Pînă să se fi sîrșit anul 1961, fără rememorările de istorie veche pe care le fac abia acum, într-o dimineață m-am dat jos din autobuz și am intrat într-o hală a uzinei „Timpuri noi”. Dimbovița curgea printre zăpezi. Cău-

tînd din ochi oamenii pe care voiam să-i cunosc, am dat de un panou în care se arăta voința colectivului de la montaj de a adăuga celor 130.000 lei, propuși să fie economisiți pînă la sîrșitul anului, încă 75.000. Această economie (dar și cifra asta a fost depășită!) muncitorii au dăruit-o sărbătorii noastre de la 30 Decembrie.

Sărbătoarea iernii, Anul nou, începe la noi mai devreme: o dată cu aniversarea proclamării Republicii populare. În ajunul ei am cunoscut întii echipa mecanicului montor Niculaie Tăbăcuțu.

Am zărit o figură ușor acvilină, un trup sprinten mișcîndu-se în ritmul sigur al muncii. Ritmul acesta îmi spunea că omul prevăzuse încheierea anului încă de la început. Consecvența vioiciunii însemna planificare. Anul

nou, cum se obișnuiește să se spună, bătea la ușă și cu toate că în hala uzinei nu mirosea a curcan fript, echipa lui nea Nae se și simțea înnoită, căci ochii se puteau opri odihnit pe vopsea plăcută, în culorile lăptucii proaspete, care mai lucea umedă pe un șir de motocompresoare noi.

Niculaie Tăbăcuțu îmi spunea din cînd în cînd, fără să-și întreprună nici activitatea, nici atenția, că stă pe Magistrala Nord-Sud, că acum are 36 de ani (arată mai puțini, totuși băieții din echipă și chiar alții îi zic „nea Nae”, dînd apelativului un ton în plus, de respect), că a venit în București a doua oară și definitiv în 1949, de pe Olt, fiind vilcean. Era specialist în motoare diesel și prima lui creație (el n-o numea așa, ci zicea pur și

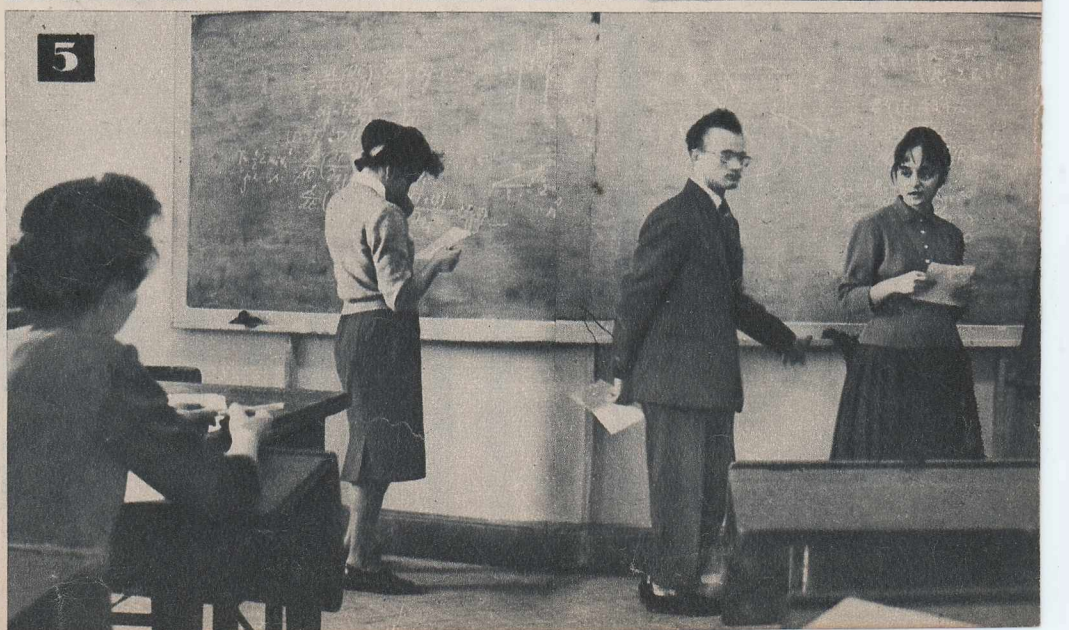
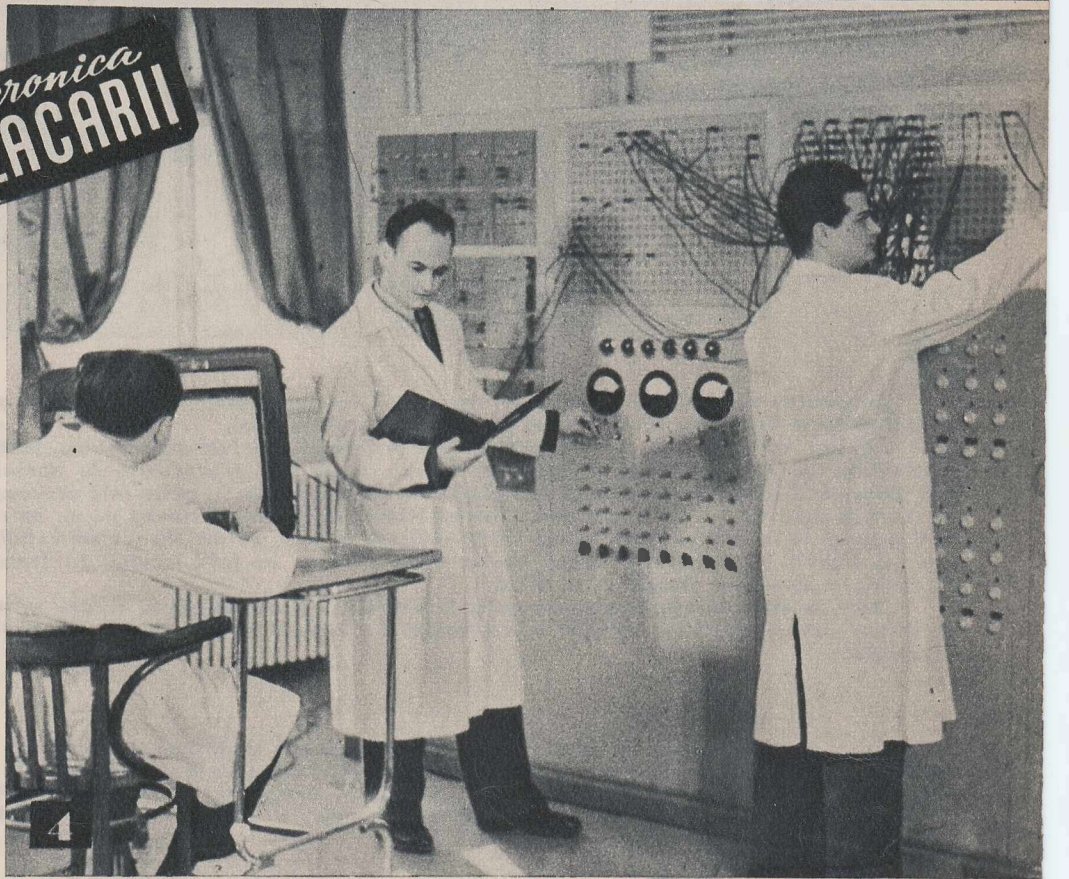
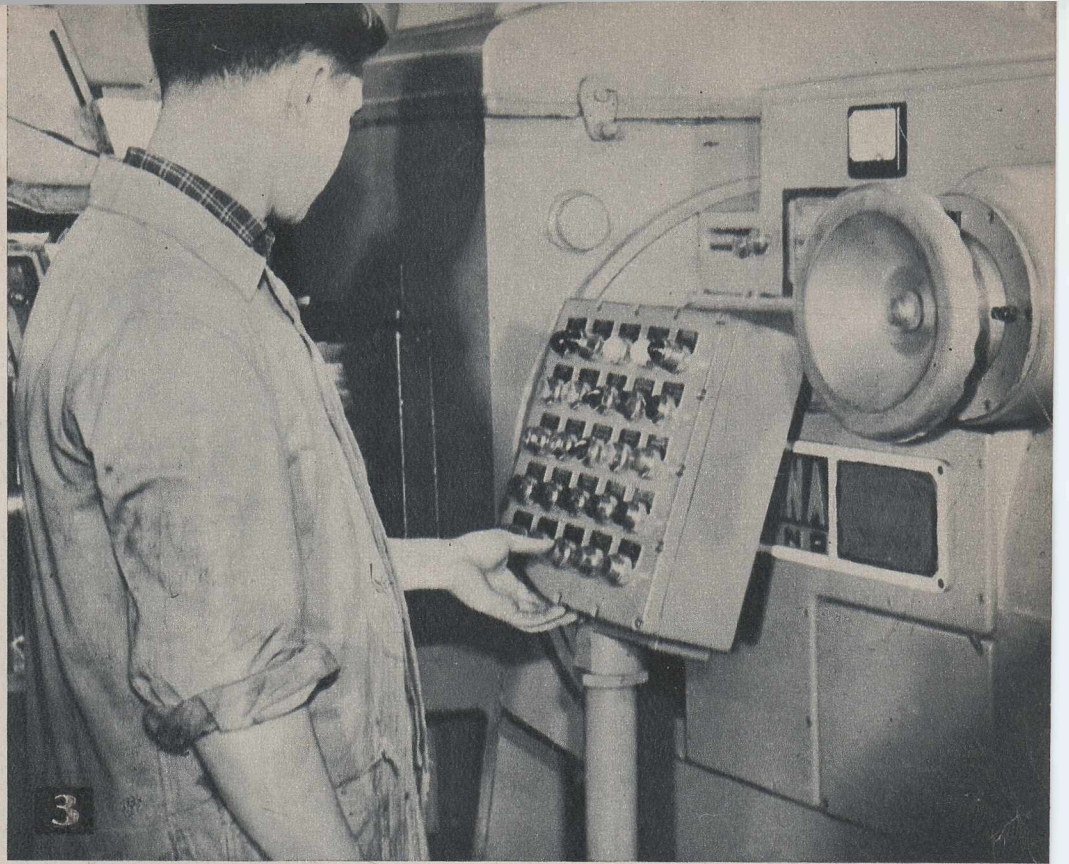
simplic „am făcut”) mi s-a părut foarte semnificativă: angajat la o fabrică, „Fonta”, de pe Dudești, a transformat un motor de tanc de 500 c p într-un compresor. Făcîndu-și stagiul militar către sîrșitul războiului, și-a meritat energia de luptător celeilalte activități, de reconstrucție post-belică a țării. După vreo opt luni s-a angajat la uzinele „Timpuri noi”, unde a lucrat o vreme la transformarea motoarelor mașinilor de război în motoare de compresoare.

— După aceea ce-ai mai făcut?

— Dacă am terminat cu mașinile de război, am început să facem compresoare și motocompresoare noi, piesă cu piesă, ale noastre.

— Ești însurat?

— M-am însurat în 1953, înaintea de viscolul cel mare.

Fotocronica
FLACĂRII

1 Librăria cu autoservire din Urziceni desfășoară o vie activitate pentru răspândirea cărții în mediul rural. În anul 1961 s-au vândut cu 60 la sută mai multe cărți (în special lucrări agrozootehnice) decât în anul 1960.

2 Un număr de 80 de colectiviști de la G.A.C. „Victoria Socialismului” din Gîrbovi, raionul Urziceni, frecventează cu regularitate cercul zootehnic condus de inginer Eleonora Ștefan, decorată cu Ordinul Muncii clasa a III-a, cu prilejul Consfăturii pe țară a țăranilor colectiviști.

3 Fabrica „Rulmentul” din Brașov a pășit cu dreptul în 1962. Încă din primele zile ale anului colectivul fabricii a obținut succese în producție.

4 Un colectiv de cercetători și tehnicieni ai Institutului de energetică al Academiei R.P.R. a proiectat și realizat un calculator electronic analogic care efectuează în mai puțin de un minut operații care ar necesita săptămîni de muncă intensă pentru un rutinat matematician. O cifră interesantă: lungimea totală a firului de manganu, folosit pentru bobinarea rezistențelor de calcul, este de nu mai puțin de 300 kilometri.

5 Examenele universitare în plină desfășurare. Studenții anului III, grupa 801 de la Facultatea de fizico-matematici, de pe lângă Universitatea „C. I. Parhon” din București, fac acum dovada cunoștințelor lor.

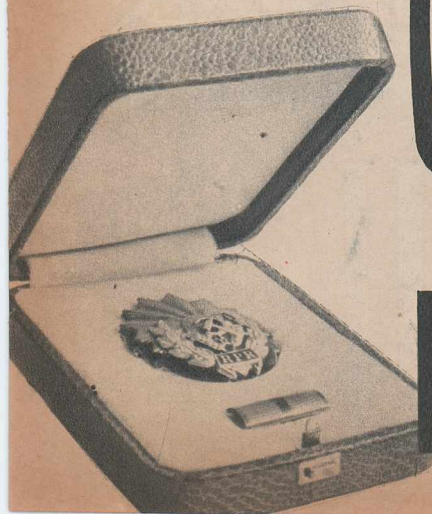
1

În general cititorii sînt curioși. Iar reporterii se pasionează după subiecte care le oferă posibilitatea să dezvăluie secretul unei probleme la ordinea zilei.

Să faci ceva ce încă nu s-a făcut la noi în țară și să-l faci atît de bine, încît oamenii de specialitate din alte 25 țări să ți-l solicite; într-un an să obții o producție cu aproape o treime mai mare decît în anul precedent și, în același timp, să mai realizezi, peste cele prevăzute, economii de 2 milioane lei; să faci toate astea lucrînd ritmic, să-ți termini treaba pe un an cu aproape o lună înainte de termen și toată lumea să fie mulțumită. Iată, ne-am spus, niște rezultate care desigur că trebuie să ascundă un secret. Ne-am deplasat deci la fața locului, în frumoasa Vale a Prahovei, la Sînaia, la uzinele „I. C. Frimu”.

Dacă ne-ați fi însoțit în vizita noastră la uzină, ați fi descoperit ca și noi secretul succesului, pentru care acest harnic colectiv a fost distins cu Ordinul Muncii clasa I, ați fi văzut și dumneavoastră:

① O masă obișnuită de lucru pe care se află cîteva grafice și o casetă cu cartoteci. La masă, inginerul Constantin Neagoe care studiază și urmărește ritmicitatea producției. El ne-a spus: existau, mai ales la secțiile de montaj, cazuri de producție neritimică. Comitetul de partid a pus problema în discuția activului de partid care, analizînd cauzele, a propus un plan de sarcini concrete, menit să rezolve această situație.

2

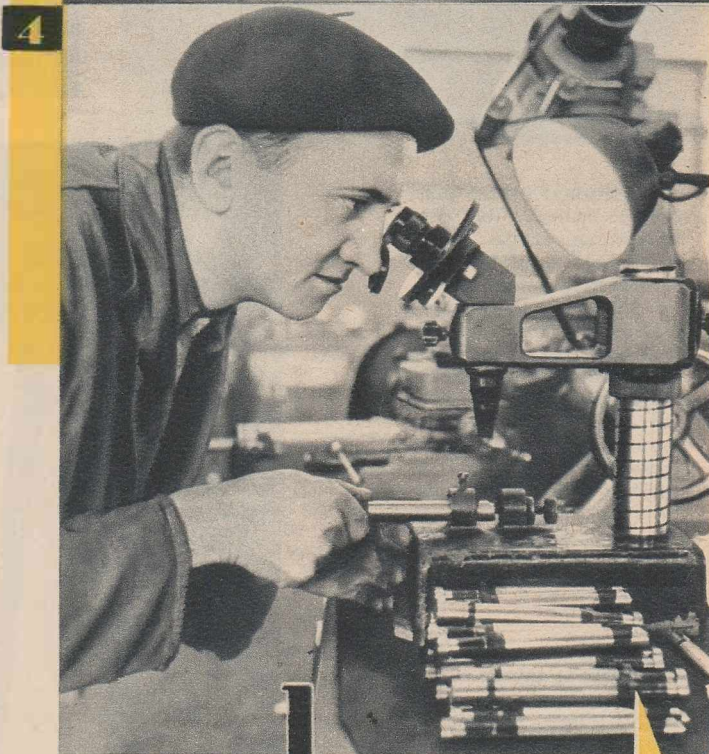
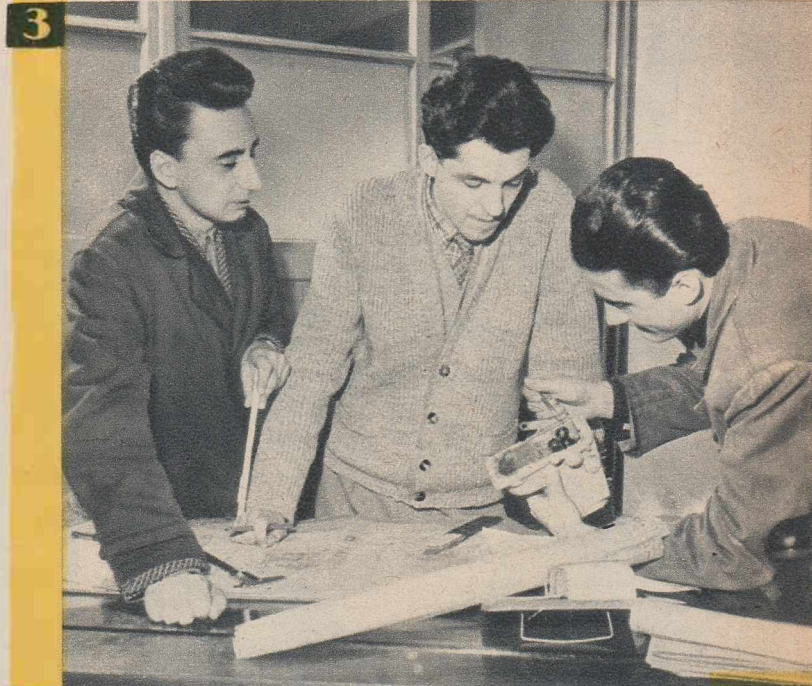
Secretul

② Secția de strunguri automate cu cîte 6 axe, înzestrată cu utilaj sovietic. Văzînd o întreagă hală în care mașinile lucrează automat, un singur muncitor plimbîndu-se calm printre ele, apăsînd doar cîte un buton îcî, examinînd colo o piesă strălucitoare, ați fi avut desigur acea senzație curioasă, de anticipație a uzinelor viitorului. Pentru crearea unei baze de utilaj perfecționat în anul 1961 au fost achiziționate și puse în funcțiune 45 mașini-unelte noi, moderne, de mare randament.

③ Media vîrstei entuziastului colectiv de proiectanți este de 28 ani! Produsele noi care se asimilează în uzină sînt proiectate de serviciul propriu. În 1961 s-au fabricat zece produse noi, dintre care unele — ca de exemplu regulatorul pentru grupuri electrogene — s-au realizat pentru prima oară în țara noastră. În fotografie: inginerii proiectanți Matei Iliescu și Laurențiu Doinaru împreună cu inginerul tehnolog Emilian Frîncu.

④ Muncitorul rectificator Vasile Cașarog lucrează pe una dintre cele mai moderne mașini de rectificat prin detalonare. El ne-a spus: mașina aceasta mi-a cerut să mă pregătesc bine pentru ca să pot lucra la ea. N-a fost suficient ceea ce învățasem la școala profesională. A trebuit să pătrund secretele micronilor, să mă familiarizez cu aparatele de control moderne, cu microscopul, pasmetre, orthoteste etc. Am, însă, acum încredere că pot cere mașinii mele cea mai mare precizie.

SUCCESSULUI

5

⑤ Muncitorul Ștefan Voicu din atelierul de înfășurat arcuri era preocupat de multă vreme de calitatea nesatisfăcătoare a arcurilor de la pompa de injecție. Cu ajutorul colectivului și al cabinetului tehnic el a propus și realizat un dispozitiv care a pus capăt acestei deficiențe. Pe lângă o calitate superioară, inovația aduce o economie anuală de 35.000 lei. Exemplul lui Ștefan Voicu nu este decât unul din multe sute.

6

⑥ Pulsul luptei pentru o calitate cât mai înaltă, se simte și în biblioteca tehnică, unde se consultă lunar aproape 2.000 de cărți de specialitate. Introducerea tehnicii noi constituie o preocupare generală. În uzină se țin de către cei mai buni ingineri cursuri de ridicare a calificării. În ultimul semestru s-au ținut la cabinetul tehnic peste 40 de conferințe cu teme legate de cele mai stricte probleme ale producției.

⑦ Întrecerea socialistă cuprinde întreg colectivul uzinei. Pe tov. Gh. Birligă, fruntaș în producție la secția montaj, întrecerea l-a făcut să înțeleagă mai bine că principalul nu este numai numărul de piese, ci și calitatea lor; pe de altă parte, că nu ajunge ca el singur să fie fruntaș, ci trebuie să-i ajute și pe ceilalți din secție, mai ales pe tineri, că să ajungă, la rindul lor, la nivelul frunțașilor.

Fotoreportaj de Eugen IAROVICI

7

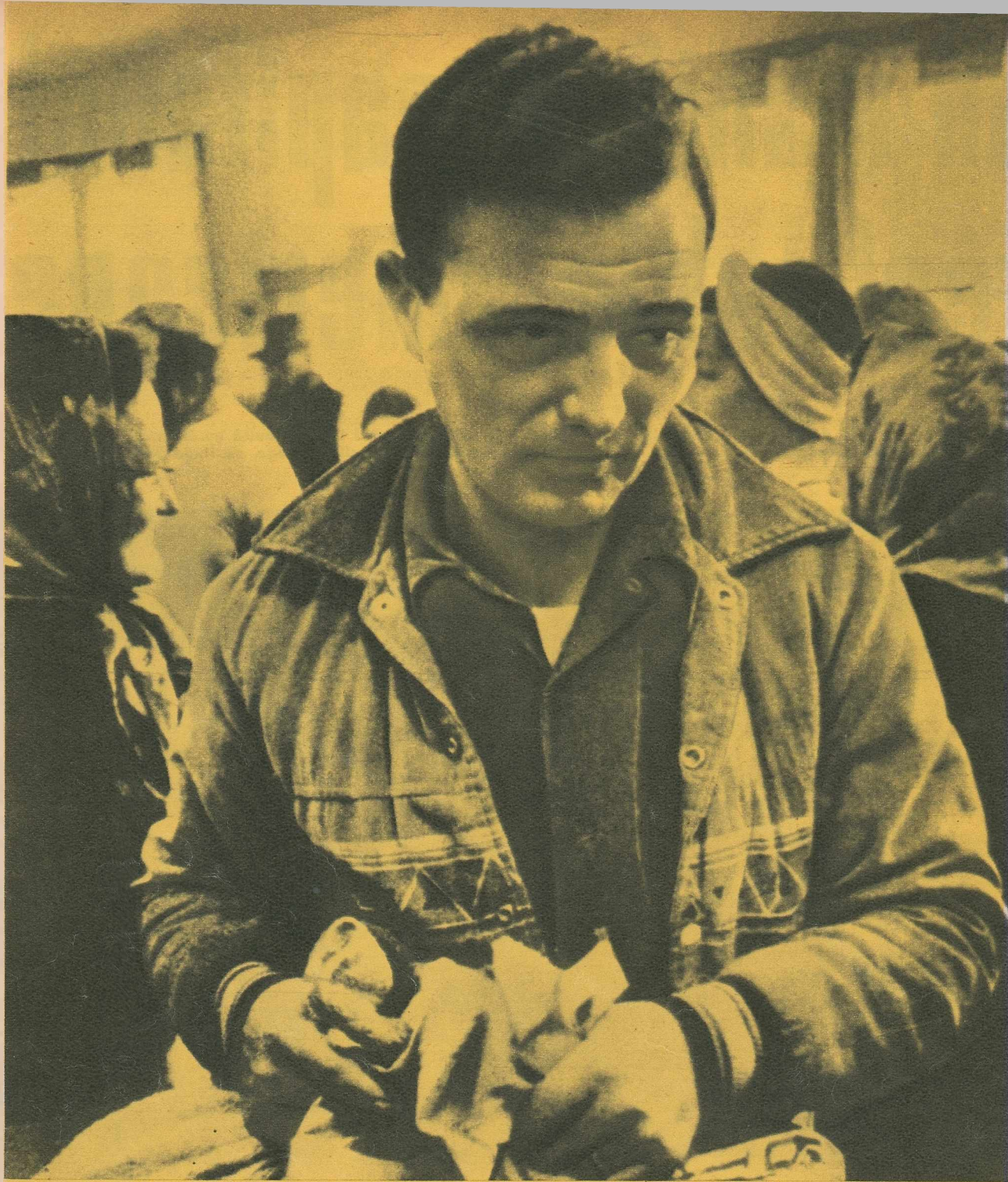

un manifest capitalist și realitățile americane

O dată pe lună micul Jonathan Kimbach își așteaptă tatăl cu mai multă nerăbdare decât în restul celorlalte zile. Este ziua în care oțelarul șomer Kimbach din Portage, de lângă Johnstown, aduce acasă mizerul ajutor.

- Un profesor american lansează o gogoriță răsuflată
- Teatrul în aer liber al miliardarului Dupont și somnul în aer liber al șomerului Smith
- În „statul prosperității generale” copiii înfomețați caută mere putrede în gunoaie
- De ce s-a sinucis A. Cowy
- Bîte juridice pentru introducerea „armoniei sociale”
- Un război în plină desfășurare.

Citã amãraciune pe chipul șomerului Steve Alexander din Portage. E în floarea vârstei — are 37 ani — și-l dornic sã munceascã. Dar în „țara tuturor posibilitãților” nu are aceastã posibilitate.

Cu citãva vreme în urmã, la Departamentul de Stat al S.U.A. a fost instalat încã un înalt demnitar: mister Walt Rostow. Funcțiile sale nu sînt prea bine definite, dar presa americanã dã asigurãri cã mister Rostow va juca un rol important în elaborarea de perspectivã a politicii externe americane.

Cine este acest personaj? Profesor la Universitatea Cambridge (S.U.A.), mister Rostow a aflat cã în „statul prosperitãții generale” — cum le place bogãtașilor sã numeascã bastionul capitalismului — cheia succesului o constituie publicity, reclama. Și, în consecințã, a lansat cu surle și trumbețe o broșurã intitulatã „Manifestul anticomunist”. În intenția d-lui Rostow, aceastã broșurã este menitã sã devinã un manifest capitalist, sã însufle energii noi apologetilor modului de viațã american.

Promovarea d-lui Rostow la Departamentul de Stat aratã cã cercurile guvernante din S.U.A.

n-au lãsat nerãsplãtite eforturile profesorului — obscur pînã mai ieri — de a prezenta în culori trandafirii viața Americii de azi. Ba, mai mult, ea dovedește cã rockefellerii și morganiii doresc sã facã din ideile lui Walt Rostow o marfã de export.

Sã ne fie însã îngãduit și nouã sã adãugãm cîteva fișe pentru autorul „manifestului capitalist”...

Cum trãiește Pierre Dupont și ce a vãzut cu ochii șeriful din Mingo

Tema preferatã a domnului Rostow este aceea a dispariției claselor în capitalism. D-sa pretinde cã intruct în capitalism existã „un nivel înalt al consumului popular” aceastã orînduire nu are nevoie de clase și de luptã de clasã.

Despre ce „nivel înalt al consumului popular” este vorba? Sau, mai precis, cine și cît consumã? Sã vedem, de pildã, cum trãiește bogãtașul american Pierre Dupont. Longwood, reședința lui

din afara orașului, are o serã cu plante tropicale, pe șase acri, locuința sa are 200 de camere și este îngrijitã de peste 100 de servitori. La Longwood existã un teatru în aer liber cu 1.200 locuri. Aceasta este numai una din cele cîteva zeci de proprietãți ale lui Dupont. Înainte de cel de-al doilea rãzboi mondial, el și familia lui aveau peste 500 automobile.

Este adevãrat cã așa trãiesc cîteva zeci de familii în mîinile cãrora se concentreazã peste jumãtate din venitul național al S.U.A.

În schimb, zeci de milioane de americani nu au nimic comun cu luxul desfrînat al marilor milionari. Lor le este hãrãzitã foamea și mizeria.

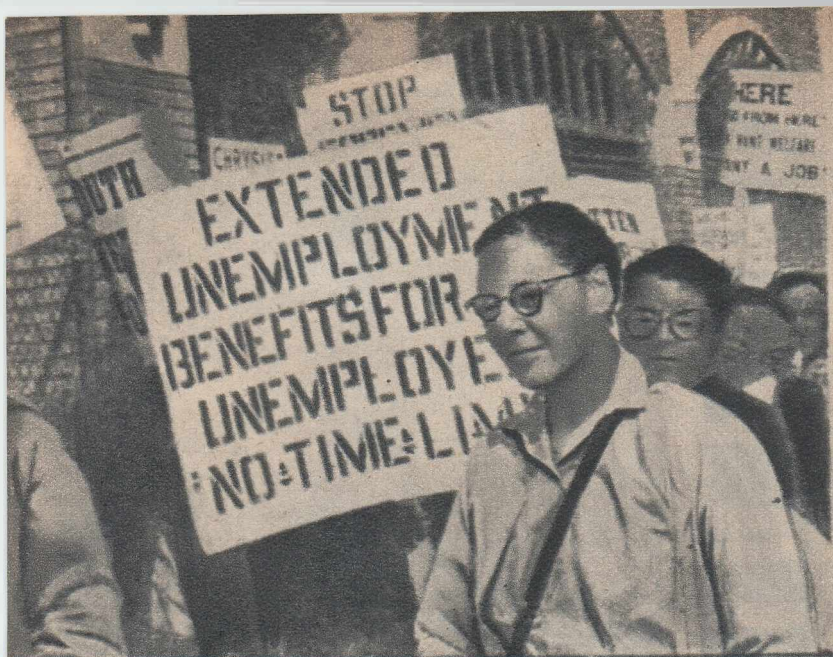
Actualul președinte al S.U.A., J. F. Kennedy, într-un discurs electoral a recunoscut cã 17 milioane de americani se culcã în fiecare searã flãmînzi. Potrivit datelor oficiale, în S.U.A. 22 milioane de oameni trãiesc în co-

cioabe și nu existã nici o speranțã ca situația lor sã se îmbunãțeascã.

„Am gãsit oameni la groapa de gunoi, unde bãcanii aruncã gunoiul, și am vãzut copii mici ce scoteau din aceastã groapã mere sau resturi alimentare și le mîncãu” — a declarat în fața unei comisii oficiale șeriful districțului Mingo (Virginia de vest). Sã adãugãm aci doar faptul cã aceasta este numai una din cele „99 regiuni de depresiune”, cum numește presa americanã regiunile de șomaj cronic de masã din S.U.A.

„Rana sîngerîndã a economiei americane”

Astfel definește ziarul „New York Times” șomajul. Datele oficiale cele mai recente vorbesc despre peste patru milioane șomeri totali. Este bineînțeles vorba numai de șomerii înregistrați la birourile de plasare. Dar milioane de americani, care au pier-

Demonstrație a șomerilor — foști muncitori la uzinele Chrysler — care cer ca prin noile contracte de muncă să se asigure de lucru tuturor muncitorilor, iar ajutoarele de șomaj să nu fie date numai pe termen scurt.

Americani, care nu mai primesc așa-zisul „ajutor de șomaj”, puși în situația de a ceri o farfurie de supă la instituții de binefacere.

dut speranța de a mai găsi de lucru în vreo întreprindere, nici nu se mai înregistrează la birourile de plasare. De aceea, experți cu autoritate apreciază numărul real al șomerilor totali la zece milioane, cărora li se mai adaugă multe milioane de șomeri parțiali.

Pentru cei ce vor să se convingă de „nivelul înalt al consumului popular” în S.U.A., e instructivă o vizită chiar la New York, în marea clădire cenuse de la întreținerea lui 98-th Avenue cu 3-th Avenue. Încă din zori, în fața ușilor închise ale acestei clădiri se formează uriașe cozi de oameni pe fețele cărora e întipărită oboseala și deznădejdea. Sînt cei ce așteaptă ore în șir pentru a primi pomenile date de autoritățile municipale celor mai nevoiașii familiei. Cei cîțiva funți de făină, de bob și praf de ouă, pe care i-a primit pentru a doua oară anul trecut Helen Carlos — scrie corespondentul ziarului „New York Times” — nu au schim-

bat starea de seminfometare a copiilor ei.

Priviți-l, în fotografia pe care o reproducem după revista americană „Life”, pe minerul Steve Alexander din localitatea Portage de lângă Johnstown. Steve e tînăr, are doar 37 de ani, și ar vrea să muncească pentru a-și cîștiga demn hrana celor 10 copii ai săi. În loc de aceasta, „statul prosperității generale” îi oferă din cînd în cînd un umilitor ajutor în alimente.

Și iată-l și pe Jonathan Kimbach, în vîrstă de 6 ani, fiul oțelarului Kimbach din Portage. Palid și resemnat, acest copil, căruia i s-a furat copilăria, privește spre tatăl său care, o dată pe lună, aduce acasă mizerul ajutor în alimente.

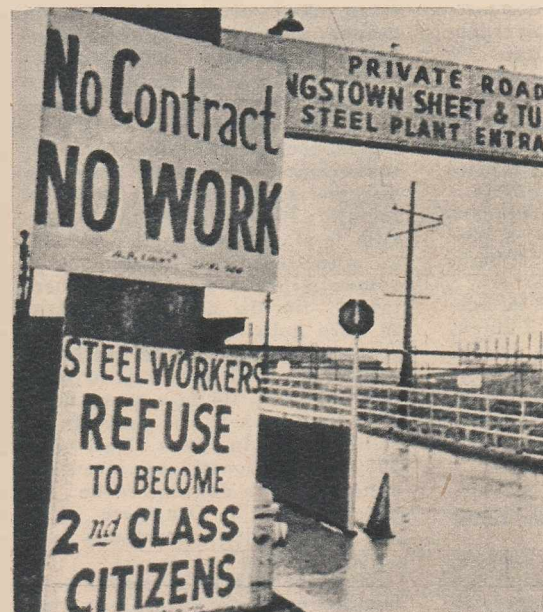
În același număr al revistei „Life” există și o altă imagine: o reclamă de conserve pentru cîinii bogătașilor, „bogate în vitamine, săruri minerale și alimente dătătoare de energie”.

O societate în care flămînzesc

1960 Pay of 38 Top Men in Industry.

	SALARY	OTHER COMPENSATION	TOTAL BEFORE TAXES
Frederic G. Donner, chairman, General Motors Corporation	\$201,275	\$372,750	\$574,025
Sheldon E. Skinner, executive vice president, General Motors Corporation	\$151,200	\$399,000	\$550,200
John F. Gordon, president, General Motors Corporation	\$181,000	\$336,750	\$517,750
Cyrus R. Osborn, executive vice president, General Motors Corporation	\$141,000	\$372,000	\$513,000
Henry Ford II, chairman, Ford Motor Company	\$167,500	\$275,000	\$442,500
Louis C. Good, executive vice president, General Motors Corporation	\$161,000	\$299,250	\$460,250
Carl H. Kinnel, vice president (retired), General Motors Corporation	\$110,800	\$304,000	\$414,800
James E. Goodman, vice president, General Motors Corporation	\$131,100	\$276,000	\$407,100
George Russell, executive vice president, General Motors Corporation	\$122,333	\$271,500	\$393,833
Robert S. McNamara, president (resigned), Ford Motor Company	\$141,667	\$245,000	\$386,667
J. W. Schwab, chairman, United Merchants & Manufacturers, Inc.	\$100,300	\$284,205	\$384,505
John Dijkstra, vice president formerly — now president, Ford Motor Company	\$135,000	\$240,000	\$375,000
Regor M. Ryes, vice president, General Motors Corporation	\$126,100	\$245,250	\$371,350
William T. Gotsell, vice president, Ford Motor Company	\$135,000	\$225,000	\$360,000
Samuel Brantman, president, Distillers Corporation-Seagrams, Ltd.	\$359,750	\$359,750

Pe prima coloană a tabelului de mai sus, reprodus din revista americană „U. S. News and World Report” sînt înscrise numele președinților și vicepreședinților corporațiilor, în cea de-a doua sînt trecute salariile acestora, iar în a treia alte venituri. La un loc — sute de mii de dolari. Și nu le amenință nimic și nimic, în schimb milioane și milioane de muncitori americani pot de la o zi la alta să înceteze a mai primi și cei cîțiva dolari cîștigați săptămînal.

„Muncitorii oțelari refuză să fie considerați cetățeni de categoria a 2-a” — scrie pe o pancartă fixată la intrarea uzinelor metalurgice din Youngstown (statul Ohio), în timpul unei greve prin care oțelarii cer încheierea contractului colectiv.

milioane de copii, dar asigură potăilor rockefellerilor și duponților o hrană care-i face „sănătoși și veseli” — iată într-adevăr fapte demne de „manifestul capitalist” al domnului Rostow.

Să mai consemnăm în fișele noastre și declarația lui Walther Reuther, vicepreședinte al centralei sindicale AFL-CIO, cunoscut pentru vederile sale anticomuniste: „Țara noastră este unica din lume... unde oamenii flămînzesc, deși există multe produse alimentare”.

Trei șomeri pun întrebări

Să cităm, din relatările presei americane, ce spun șomerii americani.

David Hume în ziarul „New Jersey Times”: „La 30 noiembrie 1960, după un serviciu de șase ani ca mecanic, mi s-a comunicat că nu mai este nevoie de serviciile mele cu începerea la 30 decembrie. Am o sănătate șubredă, soția era însărci-

nată, nu am economii. Atît eu cît și soția ne-am îmbolnăvit. Copilul care s-a născut înainte de vreme a murit. Ce putem face? Există oare vreo lege care să ne poată veni în ajutor?”

Un alt șomer, în ziarul „Union News”: „De trei ani nu am de lucru. Sînt sănătos. Vreau să muncesc, dar nu pot găsi de lucru decît numai întîmplător. Vrem să fim un sprijin pentru soțiile și copiii noștri... Trăim în cea mai bogată țară din lume. Nu înțeleg de ce problema șomajului nu poate fi rezolvată”.

Revista „Newsweek” publică un reportaj din orașelul Davy, situat într-o regiune bogată în lignit. Cu un deceniu în urmă, aici existau 12 mine. Acum minele sînt închise și Davy a ajuns unul din orașelele fantomă. Potrivit unor rapoarte, 60 la sută din populație este formată din șomeri. Printre aceștia se află Alvin Parsons, un miner cărunt, în vîrstă de 53 ani, soția lui și opt din cei nouă copii ai lor.

Almin a pierdut speranța de a mai găsi de lucru. „Am părăsit școala la 13 ani pentru ca să muncesc în mină — spune el. Toată viața am fost miner, dar acum nu mai este de lucru. Ce poate face un om în fața unei asemenea situații?”

„Oamenii își pierd încrederea în viață”

Dl. Rostow se preocupă probabil acum de prezentarea cât mai trandafirică a situației din S.U.A. peste hotarele țării. Să-l chemăm de aceea drept martor pe corespondentul din New York al ziarului suedez „Expressen”. Într-un articol despre tragedia șomerilor americani, corespondentul ziarului suedez scrie: „Să luăm, de pildă, familia lui Bill Riley, care locuiește la 20 km de New York. Riley și-a pierdut serviciul și speranța de a mai găsi de lucru. El are doar 33 de ani și este un foarte bun tehnician în domeniul energiei. Pe oamenii aflați în aceeași situație cu Riley îi îngrijorează viitorul. Oamenii își pierd încrederea în viață”.

„Pentru mulți americani — relevă ziarul, în încheiere — situația este critică. Adevărul trist constă în faptul că sute de mii de americani — bărbați, femei și copii — suferă literalmente de foame. Se extinde extrem de rapid criminalitatea. A crescut simțitor numărul sinuciderilor”.

Iată bunăoară una din tragediile americane consemnate de ziarul „Chicago Daily Defender”: „A. Cowy avea 33 ani. A luat parte la cel de-al doilea război mondial. Timp de mai multe luni nu a avut de lucru. Proprietarul casei i-a cerut chiria... Când a venit să schimbe broasca la ușa camerei lui Cowy, a descoperit că locatarul se spânzurase...”

Desperarea l-a împins la același gest și pe Stanley Babich, care lucrase aproape 40 de ani la uzinele „Armour” din Chicago și a fost concediat în pragul anilor de pensie. La vârsta lui, orice speranță de a mai găsi de lucru era zadarnică...

„Mitul armoniei de clasă”

În „manifestul” lui Rostow, ca și în întreaga propagandă americană, revine ca un leitmotiv ideea dispariției claselor. Capitaliștilor nu li se mai spune capitaliști ci „conducători ai economiei”, lideri ai inițiativei particulare”, ba chiar „creatori-inovatori”. Societatea americană n-ar fi, pasămite, împărțită în clase, ci doar în fumători și nefumători, amatori de base-ball și amatori de golf...

Iar dacă au dispărut clasele, nu mai rămâne, chipurile, decât un pas pînă la întronarea unei armonii sociale perfecte...

Viața dă însă peste cap asemenea afirmații.

Numai în luna septembrie 1961 în S.U.A. s-au înregistrat 530 greve la care au participat 390.000 muncitori. Greva celor 85.000 de marinari americani n-a putut fi întreruptă decât prin aplicarea, la cererea președintelui S.U.A., a legii Taft-Hartley, un prototip juridic grăitor al „armoniei de clasă”. Greva celor 500.000 oțelari, care a durat 4 luni, a fost cea mai lungă din istoria industriei oțelului și totodată unul din cele mai importante conflicte de clasă din perioada postbelică.

Revista americană „U.S. News and World Report” scria cu citiva timp în urmă: „Se observă simptomele unui nou antagonism, din ce în ce mai puternic, între patroni și sindicate. Acest antagonism se manifestă sub mai multe aspecte... Grevele au devenit mai îndelungate, mai înverșunate, iar reglementarea lor mai dificilă... Nu se întrevede sfârșitul războiului în curs”.

Între legile McCarran și Smith

Modul de viață american nu are nevoie de clase și de luptă de clasă — proclamă dl. Rostow din dosul perdelelor cabinetului său. Războiul între patroni și sindicate este în curs — recunoaște însăși presa burgheză americană. Dacă viața spulberă „publicity”-ul despre „armonia de clasă”, să impunem cu forța armonia de clasă — aceasta este în ultima vreme politica cercurilor conducătoare din S.U.A. Cu forța, cu ajutorul unor asemenea legi ca legile Taft-Hartley, McCarran, Smith — adevărate bife juridice îndreptate împotriva maselor muncitoare.

Un singur partid din S.U.A. a înscris în programul său lupta împotriva nedreptăților sociale din S.U.A. El vrea ca în bogata Americă să nu existe nici mizerie, nici huzurul deșănțat al citorva sute de familii; ca fiecare american să-și aibă locul său de muncă, un salariu omenesc, dreptul la învățătură, asigurări sociale, asistență medicală, pensie de bătrânețe. Împotriva Partidului Comunist din S.U.A. — exponentul năzuințelor Americii muncitoare — au fost puse în mișcare toate bifele „armoniei sociale”. Într-o „societate liberă”, cum le place apologeților S.U.A. să numească orînduirea lor — comuniștilor li s-a oferit „libertatea” fie de a se înregistra, în baza hotărîrii Curții Supreme, „ca agenți ai unei puteri străine” și deci de a fi urmăriți în baza legii Smith*), fie de a nu se înregistra și de a fi, în consecință, condamnați în baza legii din 1950 „pentru securitatea internă”, cunoscută sub denumirea de „legea McCarran”. O alegere „liberă”, demnă de o asemenea „societate liberă”...

Mijloacele juridice pentru înăbușirea luptei poporului muncitor din S.U.A. în apărarea drepturilor sale vitale li se par unora insuficiente. Nu ajung nici comisiile „pentru cercetarea activităților antiamericane”. Iată de ce — cu sprijinul financiar al unor mari monopoluri — apar asemenea organizații ca „Minutemen-ii”, „Societatea John Birch” — bande fasciste care-și propun, pe calea terorii, a asasinatelor, să combată comunismul. Iar comuniștii, în accepția acestor fasciști, sînt toți cei care-și exprimă chiar și cea mai palidă nemulțumire față de stările de lucruri din S.U.A.

Dl. Rostow poate „desființa” lupta de clasă. Dar nici publicity-ul „armoniei de clasă”, nici legi monstruoase, nici organizațiile teroriste nu vor putea împiedica poporul muncitor al Americii să lupte pentru drepturile sale vitale, pentru democrație și progres social.

Sorin STRUJAN

*) Așa-numita „lege cu privire la înregistrarea străinilor” din 1940 și care este denumită în S.U.A. „legea controlului asupra cetățenilor”.

AMERICANII LA PARIS

De curînd, gazetarul francez Jean Vidal a întreprins o anchetă deosebit de interesantă, ale cărei rezultate au fost redactate în patru întinse reportaje în paginile ziarului „Libération”. Jean Vidal s-a întîlnit cu numeroși „americani la Paris”. Unii dintre aceștia — în loc să-și vadă de afacerile familiei la Detroit sau Chicago — se îndeletnesc în capitala Franței cu treburi care evident nu le pot fi prea agreabile francezilor.

Unul dintre cei anchetați este locotenentul de aviație John W.: „Europa este aici — spune, lovindu-și fruntea, aviatorul. Ea se află în capul meu. Am văzut-o de sus, așa cum se privește o hartă.”

John W., care zboară cu avionul deasupra Franței și deasupra altor țări occidentale, îl liniștește grijului pe gazetarul francez: „E adevărat că bombardierele și aparatele noastre de vîntătoare transportă bomba atomică sau bomba H, dar accidentele care au survenit pînă în prezent nu au avut de loc consecințe grave.”

Cuvinte pline de gingășie și de grijă pentru soarta omenirii. Pînă acum, accidentele n-au avut, să zicem, consecințe grave. N-ar fi exclus ca și în următorii 2-3 ani, vîltoarele accidente să treacă

de asemenea fără urmări. După cum s-ar putea de asemenea ca lucrurile să nu se întîmple tocmai așa, și o bombă H „neascultătoare” să arunce în aer un sfert din Franța.

— De fapt — precizează aviatorul, care este un adevărat „reprezentant al războiului rece” — sîntem aliați și trebuie să suportăm riscurile împreună...

Evident, francezii trebuie să suporte împreună cu americanii riscurile de a fi aruncați în aer Parisul. Desi, în treacă, fle spus, nici zgîrie-norii din New York n-ar fi ferii de aceste riscuri în cazul unei conflagrații nucleare.

— Ce impresie îți fac inscripțiile „Go home” de pe pavaje și de pe pereti? — întreabă gazetarul francez.

— Propagandă comunistă — răspunde, nu prea original și nu prea inteligent, aviatorul.

Sînte totuși nevoia să se scuze:

— Purtăm haina civilă și nu deranjăm pe nimănui... Americanul mijlociu nu iubește haina militară și nu se simte bine în Franța, unde numai prostituatele, uneori, îl caută societatea.

Ciudat raționament! Inscripții ca „Go home!” sînt „propagandă comunistă”, dar la Paris numai prostituatele îi agreează pe militarii americani!...

Pe lîngă acei americani, înecosebi militari, oameni de afaceri, traficanți de stupefiante sau turiști care se ocupă în orele libere de spionajul, Jean Vidal a cunoscut și altă categorie de americani care au venit nu pentru afaceri și nici pentru distracții.

— Pentru ce preferați Parisul, orașului dv. natal? — îi întreabă gazetarul.

— Orice, numai să nu fiu considerat cîine... — răspunde un tînăr negru, refugiat în Franța. Reîntorcerea acasă nu-mi surde de loc. În orașul meu natal, albi sînt organizați în bande împotriva noastră. La intrarea în grădina publică atîrnă o pancartă: „Nici negri, nici cîini în parc”. Pe zidurile caselor sînt lipite afișe: „Spînzură-i pe negri!” sau: „Negrule, citește și șterge-o! Iar dacă nu știi să citești, șterge-o totuși”.

Unii nu se întorc acasă pentru că le e frică, alții vor ca realitățile triste ale Americii contemporane să fie transplantate și în Europa. Numai că dorința acestora din urmă nu este împărtășită și de popoarele din Europa. Și de aceea sînt împinați cu atît de vîgurosul „GO HOME”.

F. M.

e chiar atât de frig ?

Apa e într-adevăr... udă! Un salt reușit sub privirile atente ale curioșilor și ale fotoreporterului nostru, Maria Franchia elevă la Școala medie nr. 7 se pregătește de pe acum pentru performanțe viitoare.

① Moment de relaxare pentru elevele Școlii sportive nr. 2.

② Se urmărește o cursă de control a colegilor mai mici, iar prof. Maria Baciu (în sfînga) își notează observațiile pentru ca la sfîrșit să corecteze lipsurile fiecărui.

③ „Cît mai am pînă la 1,70 metri?” Nadia Naum, știrba de 7 anișori, vrea să crească mai repede.

O

să vă pară curios dar tot vă spun la ce mă gîndeam în dimineața aceea de sfîrșit de decembrie! Luptam cu nămeții, înviorat de razele unui soare cam... răcit, cînd îmi venira în minte cuvintele lui Ion Creangă: «...îmi zicea cu zîmbet uneori, cînd începea a se ivi soarele dintre nori după o ploaie îndelungată: „ieși copile cu părul bălan afară și rîde la soare, doar s-a îndreptat vremea”. Și vremea se îndreptă după rîsul meu...»

Astăzi, mi-am zis, mii și mii de copii au zîmbit soarelui.

Vacanță! Infoboliți, și nu prea, au ieșit din case luîndu-se la trîntă cu zăpada.

În fața mea, două mogîldețe se tot îmbrîncesc, rîd, cad, se scoală și pornesc mai departe. Observ că avem același drum. Facem cunoștință: sînt frații Adrian și Doru Reseanu, primul de opt, al doilea de zece ani, care se duc, și asta o spune Adrian pe un ton grav, la antrenament.

— Știți, noi din octombrie mergem de trei ori pe săptămîna la bazin! Ne place înotul și cine a gustat o dată... apa nu mai renunță așa de repede... Vorba tatii: „primul sport e înotul”.

Discutînd despre sport, lecții și eroi preferați am ajuns la ba-

zinul acoperit Floreasca. Prin ferestrele imense lumina pătrunde din plin dînd apei scilipiri diafane. Căști albe, roșii, albastre pigmentează suprafața ei. În jurul copiilor sar stropi transparenți ce produc reflexe jucăușe. Pe marginea bazinului doi bărbați urmăresc, cu cronometrele, direle de spumă provocate de bătaia picioarelor neastîmpărate. Sînt antrenorii cluburilor I.T.B. și Rapid. Peste cîteva momente vor începe o discuție interesantă.

— Aici, la bazin — spune tov. M. Schwartz — copiii fac sport de plăcere iar mai tîrziu unii dintre ei se vor dedica performanței. Noi ne străduim să le deschidem gustul pentru înot, să-i determinăm să-l practice cu regularitate.

Pe treptele care înconjoară bazinul, douăzeci de copii ascultă îndrumările profesoarei Maria Baciu. Sînt de la Școala sportivă de elevi nr. 2. Picăturile de apă mai stăruie puțin pe obrajii catifelati și apoi se pierd în atmosfera caldă. După un puternic „bună ziua”, care face să răsune sala, se împrăștie spre vestiare. Unii însă se mai aruncă o dată în apă și numai fluierul strident li poate desprinde din îmbrățișarea ei. Sînt atît de vioi! Energia celor 10-12 ani se revarsă în mișcările lor ritmice și în același timp puternice. Sportul,

și în special înotul, dezvoltă forța, suplețea și curajul.

Între timp, înainte de a intra în bazin, cei „mari” se antrenează cu haltere și extensoare sau fac gimnastică suedeză. Ei sînt cei care au rămas credincioși apei și nu au ce regreta! Văzînd statura athletică a lui Blajec îmi amintesc de anii de pe băncile școlii, cînd, în loc să se joace (și ce jocuri se încingeau în curtea școlii!) pleca, cu slipul într-o mîna și casca în alta, spre bazin. Anii au trecut și fostul meu coleg este astăzi unul din cei mai buni înotători din țară.

Sînt mulți cei care vor ajunge la fel de buni înotători sau poate mai buni. De asta ne-a vorbit profesoara Ileana Georgescu:

— Avem cîteva elemente foarte bune, pe care însă le vom pierde anul acesta. Trebuie să vă spun că în fiecare an, Clubul sportiv școlar ia pe cei mai buni de la școlile sportive de elevi. Pot să vă dau și cîteva cifre: 25,5 pe 33 m — spate — Vasile Bivol (12 ani), 26,4 pe 33 m — delfin — Mihai Virgil (11 ani), sau 27,3 pe 33 m — bras — Marina Vichy (12 ani). Printr-o muncă asiduă mulți dintre cei pe care-i urmăriți aici vor deveni mîine campioni sau recordmeni.

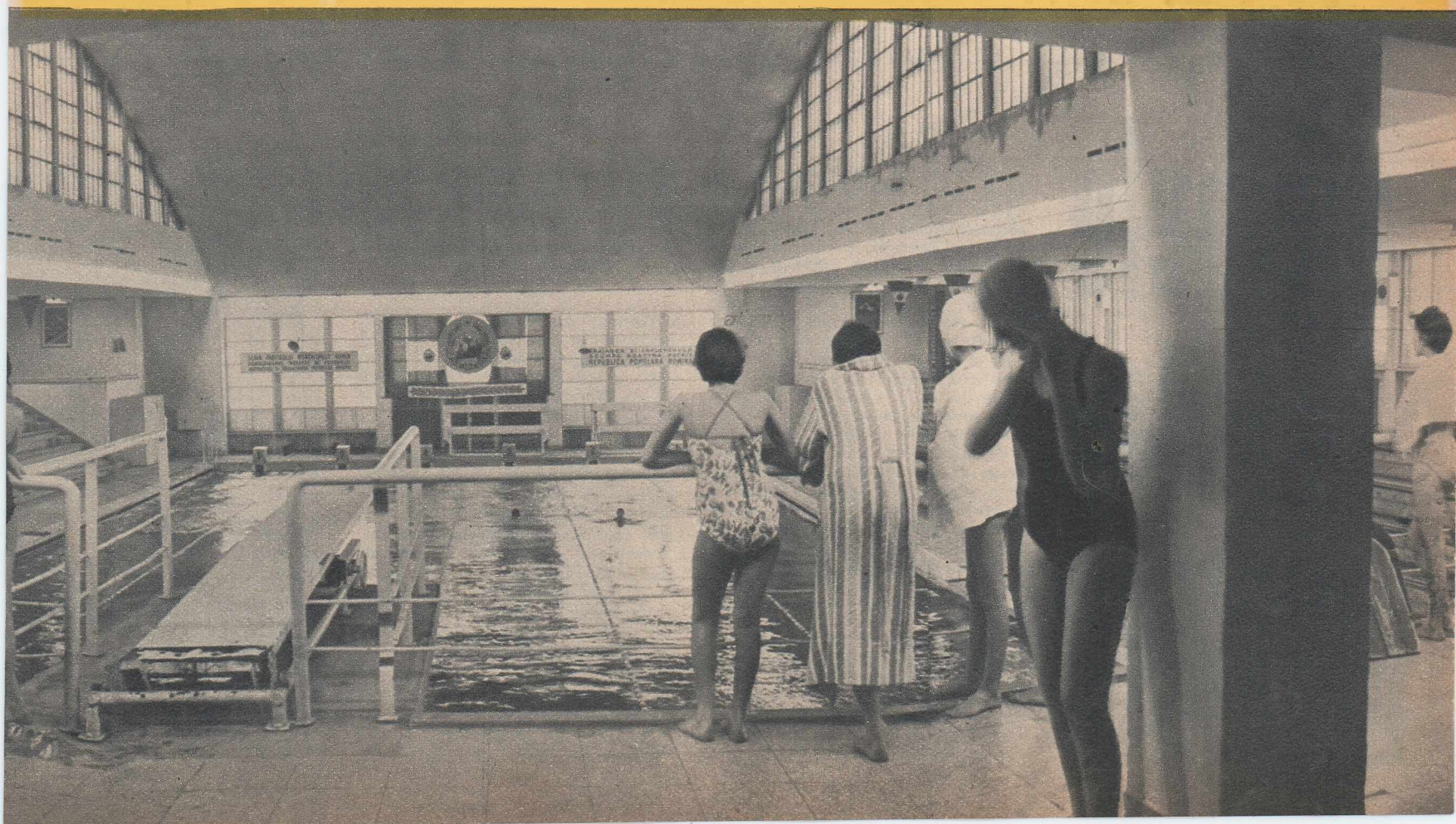
Dacă i-ai fi urmărit pe Nadia Naum sau pe Andrei Sasu, care luați împreună nu reușesc să

atingă cuierul, cum sorbeau din ochi îndrumările antrenorului și-ai fi dat seama că speranțele interlocutoarei noastre sînt întru totul îndreptățite.

Am cuprins cu privirea întreaga sală. Trupuri zvelte animau cadrul dîndu-i un dinamism propriu copilăriei. Însăși această forfotă, aceste du-te-vino te conving de frumusețea unei activități ce-și va arăta roadele peste cîtiva ani. Copiii găsesc în sport și o desfătare, un mijloc de a-și petrece timpul în mod plăcut și util. Ionel, Marioara, George sau Carmen, care astă-vară s-au „bălăcit” pentru prima oară în bazinele de la Ștrandul Tineretului, astăzi vorbesc de secunde, frecvență sau stil.

În astfel de zile de iarnă, prietenii lui „Ionică Torcălău” se strîngeau pe lingă „prichiciul vetrei cel humuit”, în timp ce astăzi copiii Capitalei noastre găsesc drumul pentru realizarea celor mai îndrăznețe planuri și în domeniul sportului. Cu un corp oțelit, cu dorința de a fi meru în frunte (și în sport aceasta e o condiție sine qua non) vor munci mai tîrziu pentru a deveni ingineri, medici, muncitori de înaltă calificare, arhitecți, profesori, artiști sau tehnicieni.

Valentin HOSSU
Fotografiile de A. MIHAILOPOL

ARE DREPTATE

Satul de colectivști se cunoaște de departe, după acareturile frumoase ale gospodăriei, după cirezile de vite de rasă, după pătulele pline, după sirele de paie, după ținuta oamenilor pe care-i întâlnești pe drum, după vorbirea lor.

(Din „Chemarea Consfăturii pe țară a țăranilor colectivști”)

De când s-a întors de la București, de la Consfătuirea pe țară a țăranilor colectivști, președintele Sabin Bec nu mai prididește răspunzând tuturor celor ce țin să-l felicite pentru înalta distincție acordată gospodăriei agricole colective din Biled: Ordinul Muncii clasa I. Ca un dirijor de orchestră simfonică ovaționat de public, președintele înclină capul mulțumind, iar brațul îl întinde larg spre o nevăzută orchestră căreia i se cuvin toate laudele. Lor — pare a spune președintele — har-

nicilor colectivști și colectiviste din Biled, trebuie să le mulțumim cu toții pentru marea cinstită pe care ne-a adus-o țara.

Exces de modestie?

Nu. Încredere în oameni. Încredere sinceră, cu rădăcini adânci într-o bogată experiență de viață, de cunoaștere a oamenilor. Și iată că

Scurta istorie a unor distincții

acordate colectivei din Biled, vine să întărească și mai mult convingerea președintelui ei.

Acolo, la Biled, în câmpia largă a Banatului, s-a înființat la 26 februarie 1950 o gospodărie agricolă colectivă denumită „8 Martie”. 51 de familii de țărani români și germani (din aproape 900 existente în comună) au făcut, din cele 219 hectare de pământ cît aveau, o singură bucată, și-au pus laolaltă uneltele și vitele și au pornit să trăiască într-un fel nou, încă necunoscut. Cunoscut le era doar felul în care trăiseră pînă atunci, ei, părinții și moșii lor, pe bucata de pământ care nu

ajungea niciodată să-i scape din strînsoarea nevoilor, din gheara nesățioasă a grofului și chiaburului.

Au pornit așadar, cele 51 de familii să trăiască — și să învețe și pe alții să trăiască și să muncească — așa cum îi îndemna partidul. Asta era în 1950. Fondul de bază — averea gospodăriei — era atunci de 197.000 lei, adică nici măcar 90.000 lei la suta de hectare. Timp de 11 ani (în care, de la 51 de familii, s-a ajuns la 888 de familii, adică tot

albinele din Comana

De mult și nu chiar așa de mult, prin Dobrogea umbra un cîntec trist: „Dobroge, pămînt sărac, / Sărăcia n-are leac”.

Într-o bună zi, e mult și totuși nu e mult de atunci, cîntecul acesta a pierit definitiv. Dobrogenii, printre care și Menat Sadi, au zis: „Să-i fie țărîna ușoară că ne-am săturat de el!” Dobrogenii, printre care și Menat Sadi, au început să zică alte cîntece, pe măsura unei Dobroge noi, unde holdele s-au luat toate de mină, horind și vestind era unei Dobroge de aur.

O mică parte din această Dobroge de aur trăiește în satul Tătaru, comuna Comana. Înnoirea acestui sat, determinată de activitatea de albină a gospodăriei colective „Albina”, a fost răsplătită cu înalta onoare a Ordinului Muncii clasa I. Așadar, vrednicia „Albinei” cunoaște prețuirea rodniciei ei.

Vă aminteam la începutul acestor însemnări distihul unui cîntec trist. Ei bine, „Albina”, datorită caracteristicii ei — hărnicia — a spus: „Nici cîntecul să nu mai fie trist, nici pămîntul să nu mai rămînă sărac!” Și a pornit

După ce a fost dezbătut și îmbunătățit, în lumina lucrărilor Consfăturii pe țară a țăranilor colectivști, planul în anul 1962 a fost aprobat de adunarea generală a colectivștilor G.A.C. „Albina”.

„Albina” la lucru. Și-a înălțat acareturi și și-a sporit turmele. A chemat ingineri și le-a spus: „Sînteți oameni de știință. Ajutați-mă să-mi sporesc și mai mult turmele de oi și cirezile de vite. Învățați-i pe stăpînii mei, pe colectivști, cum trebuie să muncească pîntru ca vaca dobrogeană să nu mai fie capră, ci vacă în toată legea. Lucrați cu știința din capul vostru în laboratoarele pămîntului, pentru ca porumbul de pe un hectar să nu încapă în două roabe, ci să vîrfuiască două camioane”.

Îndemnul „Albinei” a prins viață. Stăpînii ei au îndrăgit-o atît de mult, încît fiecare cuvînt al ei îl socoteau lege. Și-n fiecare an „Albina” culegea nectarul. Tot mai mult și de calitate.

— Tovarășe președinte Menat Sadi, n-am reținut un lucru: cît

PREȘEDINTELE

Iată acareturile sectorului zootehnic al gospodăriei din Biled.

satul) oamenii au sporit averea gospodăriei la 10.000.000 lei sau 303.000 lei la suta de hectare. Ce semnificație au aceste cifre? E simplu: semnificația victoriei colectivei de la Biled, victorie consemnată și de o seamă de drapele și diplome de fruntașă obținute de-a lungul anilor.

În 1958, gospodăria colectivizatorilor de la Biled a primit drapelul de fruntașă pe țară și un autocamion drept premiu. Că toate aceste distincții primite n-au făcut decât să stimuleze munca

oamenilor, o dovedesc aceste sumare date statistice:

	Taurine	Porcine	Ovine
1958	228	615	645
1961	871	1893	1250

Datele, precum se vede, se referă doar la sectorul zootehnic care — pe drept cuvânt — este mândria colectivizatorilor. Aceasta nu înseamnă însă că sectorul culturilor mari sau al plantelor industriale au rămas pe planul al doilea. Argumente sînt și aici: pe loturile încredințate lor, colecti-

viștii Nicolae Popovici, Gheorghe Vinereanu și Matei Schillinger au obținut respectiv cîte 12.000, 10.000 și 9.000 kg porumb știuleți la hectar. Receptivi la tot ce e nou, îmbinînd hărnicia cu priceperea tehnică, ei — și alții ca ei — au folosit la cultura porumbului arăturile adînci, sămînță de hibrizi dubli, îngrășăminte naturale din belșug, au sporit densitatea la hectar și... au obținut aceste succese. Cît despre plantele tehnice, sfecla de zahăr, cînepa, tutunul, au adus

gospodăriei în 1961 un venit bănesc de nu mai puțin de 5.000.000 lei.

Aceasta este scurta istorie a distincțiilor acordate G. A. C. „8 Martie” din Biled și care au culminat cu Ordinul Muncii cl. I.

Are dreptate președintele Sabin Bec? Are. Și pentru a nu rămîne nici urmă de îndoială iată și

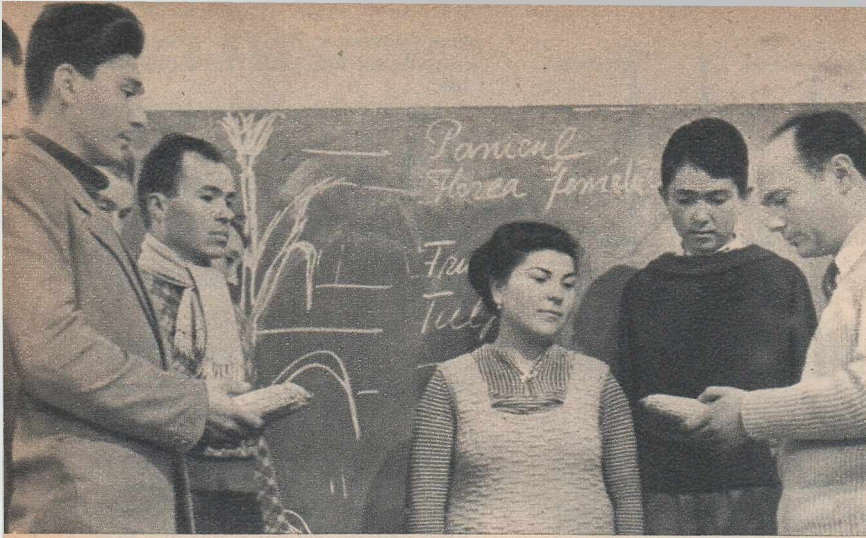
Ce-și propun colectivizții din Biled pentru cinstirea decorației

Ce-și propun? Multe. Au în vedere — fără falsă modestie — puterea lor. Și mai au în vedere învățăturile Consfătuirii pe țară a țăranilor colectivizti, pe temeiul cărora cei din Biled, modificînd planul pe anul 1962, vor realiza o producție de 5.000 kg porumb boabe la hectar pe mari întinderi neirigate, peste 3.600 kg la hectar la soiurile superioare de grîne, 2.000 kg la tutun, 30.000 kg la sfecla de zahăr. Apoi, vor spori numărul taurinelor la 880, din care 461 vaci cu lapte, al porcinelor la 2.205 (dintre care 2.000 porci îngrășați livrați statului), al ovinelor la 1.700. Obligîndu-se să obțină 3.000 litri de lapte de fiecare vacă furajată, vor livra statului în total 5.764 hectolitri de lapte. Cele auzite la Consfătuire în legătură cu creșterea păsărilor nu i-au lăsat indiferenți pe colectivizții din Biled. Ei, care în 1961 n-au avut nici o mie de păsări, vor avea în 1962 un număr de 12.000. Adică, autocritică în fapte.

Dar iată că, în fuga condeiului, am înlocuit termenul „ce-și propun” cu „ce vor realiza”. Ei, ce să-i faci, ne-am molipsit de la președintele Sabin Bec. La urma urmei, în colectivizții de la Biled poți avea toată încrederea. Au dovedit-o doar.

E. DASCĂLU

Inginerul Romeo Cătuneanu dă o consultație cursanților la învățământul agrozootehnic.

lapte dădeau vacile din Tăturu pe vremuri?

— Păi nu o-am spus? Cit o capră. Adică 300 de litri pe an.

— Și acum?

— 2.815 litri. Adică atât a dat în 1961 fiecare vacă furajată. În 1962, vacile noastre vor fi și mai darnice la lapte. Vom mulge de la fiecare vacă cel puțin 3.000 de litri.

— Pe ce vă bizuiți când afirmați acest lucru?

— Pe sfecla de zahăr.

— Și ce legătură are cu zootehnia?

— Păi are. Introducerea sfelei de zahăr în hrana vacilor — e un adevăr demonstrat — sporește mult producția de lapte. Așa că vom hrăni vacile și cu... zahăr.

În 1961 nu numai vacile „Albinei” ci și holdele ei au fost spornice în bogăție. Porumbul a dat la hectar 4.394 kg boabe, grîul 1.605 kg, floarea-soarelui 2.337 kg, sfecla de zahăr 35.000 kg. Nectarul pe care-l va culege „Albina” în acest an va fi și mai mult. Oamenii care lucrează în stupul ei sînt hotărîți să folosească toate rezervele interne, pentru că hectarul de grîu să ro-

dească 2.000 kg boabe, iar „porumbul 5.000” să se întindă pe trupuri mari de pămînt.

Trebuie notat un lucru edificator: venitul pe care l-a obținut „Albina” în 1961, numai de pe urma creșterii păsărilor, depășește tot venitul realizat de întregul sector zootehnic al „Albinei” în 1955. Iată de ce în 1962 „Albina” își propune ca încărcătura de păsări la suta de hectare să fie cel puțin de 500 de bucăți.

În casele stăpînilor „Albinei” au pășit traiul bun și civilizația. Reporterul notează doar cîteva cifre. Numai în 1961 la Tăturu s-au îndlțat 120 de case noi, s-au cumpărat 58 de aparate de radio, 12 motociclete, zeci de garnituri de mobilă.

Ogoarele „Albinei” dorm și visează sub plapuma zăpezii. Colecțioștii iau acum, în toi de iarnă, toate măsurile pentru ca în zilele cînd primăvara își va deschide primele ferestre, „Albina” lor să pornească bătălia nouă pentru strîngerea nectarului.

George CIUDAN
Fotografiile de E. IAROYICI

Cîteva zile
înainte de plecarea
spre București

DAVID se adresează prin revista

Asaltat de cei mai tineri ascultători ai săi, maestrul le prezintă celebrul său Stradivarius.

AGENDA

● Compozitorul ucrainean Konstantin Dankevic, autorul operelor „Bogdan Hmelnițki”, are pentru anul 1962 numeroase proiecte de creație. Printre ele pot fi citate cantata „Am văzut ridicîndu-se zorii comunismului” (versurile compozitorului), precum și un amplu oratoriu compus din trei părți, pe versurile poetului Aleksai Surkov. Lucrarea se intitulează „Cîntare omenirii”, iar cele trei părți poartă titlurile: „Marșul comuniștilor”, „Africa se ridică” și „Cîntec despre Lenin”. De asemenea va fi terminat poemul simfonic „În memoria lui Patrice Lumumba”.

● Premiul Heinrich Heine, una din cele mai înalte distincții culturale din R. D. Germană, a fost decernat recent ziaristului și criticului de artă Peter Edel și poetului Armin Müller. Peter Edel a început prin a se ocupa de pictură și grafică; lagărele morții de la Auschwitz, Sachsenhausen, Mauthausen — unde a fost deținut — i-au oferit o bogată sursă de inspirație; în 1945, la vîrsta de 24 de ani, Edel și-a început cariera de ziarist. Cel de-al doilea laureat, Armin Müller, este un poet liric prin excelență, multe din poeziile sale fiind distinse cu premii internaționale.

● „Dicen los Americanos Que Fidel es comunista. Ningun dice que Batista Mato a veinte mil Cubanos. Cuba si. Janquis no!” „Americaniile spun că Fidel e comunist./ Dar nimeni nu spune că Batista a ucis

20.000 de cubani./ Cuba da, yankeii nu!”

Sînt versurile unui cîntec popular cuban, care poate fi auzit în filmul documentar „Cuba si!”, realizat de cunoscutul scenarist și regizor francez Chris Marker. E problematic însă dacă acest documentar va putea fi vizionat și în Franța. Multe lucruri spuse pe șleau de curajosul cineast n-au fost pe placul cenzurii franceze.

● Artista engleză de cinema Diana Dors, cunoscută în lumea filmului mai mult pentru...temperamentul ei, a fost victima unei escrocherii „ar-

tistice”. A acceptat să joace rolul principal în filmul spaniol „Vacanță la Malorca”, ea a făcut și filmările de probă. Diana Dors n-a primit însă nici un ban pentru munca ei și — mai mult decît atât — ca să poată părăsi hotelul madrilen, a fost nevoită să-și amane-teze o parte din bagaje...

OISTRAH

publicului român „Flacăra“

AGENȚIA NOVOSTI NE TRANSMITE:

CUM AM PRIMIT TELEFONUL DV., AM ÎNCERCAT SĂ-L GĂSIM PE ARTISTUL POPORULUI DAVID OISTRAH PENTRU A-I LUA INTERVIUL SOLICITAT. NU ERA LA MOSCOVA. UN CORESPONDENT AL NOSTRU A PLECAT DUPĂ EL LA LENINGRAD, UNDE ARTISTUL CONCERTA ÎN ACELE ZILE. A FOST IMPOSIBIL DE A-I RĂPI CELE CÎTEVA ORE PE CARE TREBUIA SĂ LE MAI PETREACĂ PRINTRE LENINGRĂDENI. ABIA DUPĂ REÎNTOARCEREA LA MOSCOVA AM REUȘIT SĂ-I TRANSMITEM ÎNTREBĂRILE DV. VĂ RUGĂM SĂ SCUZAȚI ÎNTÎRZIAREA CU CARE VĂ TELEFONĂM RĂSPUNSURILE. MAESTRUL E ÎNTOTDEAUNA FOARTE OCUPAT: REPETĂ ZILNIC ORE ÎNDELUNGATE, DĂ CU REGULARITATE CONCERTE, ESTE PROFESOR LA CONSERVATORUL DIN MOSCOVA, E NELIPSIT LA DIFERITELE DISCUȚII DE CREAȚIE ȘI ÎNȚÎLNIRI CU OAMENII DE ARTĂ.

A FOST FOARTE BUCUROS SĂ SE ADRESEZE PUBLI-

Cea mai bună vioară sovietică și cea mai bună vioară americană (după cum îi caracterizează pe David Oistrach și Isaac Stern revista occidentală „Schweizer Illustrierte” din care reproducem această fotografie) — cîntînd împreună.

O prețioasă fotografie de album: David Oistrach împreună cu soția și fiul său Igor, stînd de vorbă cu dirijorul George Georgescu în timpul uneia din vizitele pe care marele violonist sovietic le-a făcut în țara noastră.

CULUI ROMÎN, DESPRE CARE ARE O PĂRERE EXCELENȚĂ. CORESPONDENTUL NOSTRU **M. TEROGANIAN** I-A TRANSMIS PRIMA DV. ÎNTEBARE :

— Melomanii din România ar dori să aște de la dv. cite ceva despre concertele pe care le-ați susținut peste hotare în stagiunea trecută și în cea actuală...

— Cred că nu-mi va fi cu puțință să vă relatez, chiar dacă ar fi s-o fac foarte pe scurt, despre turneele pe care le-am întreprins în ultimul timp. Mă voi limita deci la enumerarea lor, sperînd că cititorii „Flăcării” îmi vor ierta laconismul. În stagiunea trecută (1960-1961) am vizitat Anglia, Franța, Belgia și Olanda, unde am concertat împreună cu fiul meu Igor. Tot cu dînsul am fost și în Republica Populară Polonă. Am mai susținut o serie de concerte și singur, cu ocazia inaugurării Teatrului de Operă din Leipzig. În acest oraș, la recitalurile și concertele pe care le-am prezentat, s-a adăugat și participarea mea la cîteva programe de muzică de cameră,

interpretate de o formație în care am cîntat alături de partenerii mei permanenți — pianistul Lev Oborin și violoncelistul Sviatoslav Knușevițki. În plus, am mai participat în mai 1961, la Festivalul „Primăvara la Praga”, iar în luna iunie la marele Festival anual de la Viena, unde am concertat și împreună cu Orchestra simfonică de Stat a U.R.S.S., dirijată de Konstantin Ivanov și Ghenadi Rojdestvenski, și cu Orchestra Filarmonică din Viena, condusă de Herbert von Karajan.

Aș vrea să mă opresc totuși asupra Festivalului „Pablo Casals”, desfășurat în luna iulie a anului trecut în orașelul francez Prades, în apropierea graniței spaniole, deoarece cu acest prilej l-am întîlnit pentru prima dată pe acest uimitor și minunat, pe acest mare artist al timpurilor noastre. Impresia pe care mi-a

O fotografie făcută zilele trecute la Moscova: marele violonist David Oistrakh, pasionat în ale șahului, își petrece uneori clipele de răgaz în fața tablei cu pătrățele.

lăsat-o această întâlnire a fost covârșitoare, de neuitat.

— Care sînt proiectele dv. pentru anul 1962?

— Am proiecte mari și ar fi bine dacă aș reuși să le realizez, fie și în parte. Bineînțeles că pe primul plan stau turneele, atît cele în orașele Uniunii Sovietice, cît și cele peste hotare. Imediat după ce voi concerta în România, intenționez să întreprind un turneu în Iugoslavia. Pentru luna iunie am fost din nou invitat la Viena, iar în septembrie voi cînta în Anglia, în cadrul interesantului Festival muzical de la Edinburgh; la sfîrșitul anului voi petrece două luni sau două luni și jumătate în S.U.A. Voi cînta acolo atît în recitaluri cît și în cadrul unor concerte, alături de orchestre simfonice americane, precum și cu Orchestra filarmonică de Stat din Leningrad, sub bagheta dirijorului Evgheni Mravinski.

Începînd din prima decadă a lunii februarie voi fi angajat în selecționarea participanților sovietici la cel de-al doilea Concurs internațional „P.I. Ceaikovski”,

care va avea loc în aprilie-mai, la Moscova. E o treabă foarte serioasă.

Din planurile mele de creație voi aminti de pregătirea unei serii de lucrări noi în repertoriul meu, pe care urmează să le interpretez în cadrul unor concerte. Literatura violonistică mondială este atît de vastă, încît fiecare artist găsește în studierea ei un teren de activitate nelimitat. Sînt foarte bucuros, de pildă, că, relativ recent, aflîndu-mă la Sverdlovsk, am fost cel care a interpretat pentru prima oară în țara noastră un concert pentru vioară și orchestră compus de Paul Hindemith în anul 1939.

— V-am ruga să ne spuneți care este itinerarul și repertoriul turneului dv. în R.P.R.

— Planul acestui turneu cuprinde atît recitaluri cît și concerte cu orchestre simfonice. Localitățile vizitate vor fi Bucureștiul și Clujul. În cadrul recitalurilor intenționez să interpretez o serie de piese — atît de dimensiuni reduse cît și mai ample — de Leclair, Beethoven, Schubert, Prokofiev, Stravinski ș.a. — printre care amintesc Sonata în sol major nr. 10 de Beethoven și Fantezia de Schubert. Voi cînta de două ori Concertul în re major de Beethoven, acompaniat de Orchestra filarmonică de Stat, sub conducerea dirijorului George Georgescu.

În încheierea convorbirii, David Oistrakh ne-a rugat să transmitem cititorilor revistei „Flacăra” următorul mesaj:

Sînt foarte bucuros că — după vizita pe care am făcut-o în R.P.R. în primăvara anului 1960 — am din nou prilejul să mă întîlnesc cu ascultătorii romîni, cu muzicieni, printre care am vechi și buni prieteni. Profit de această ocazie pentru ca, o dată cu urările mele de bine pentru noul an, să transmit colegilor mei din România și cititorilor revistei „Flacăra” un călduros salut.

① Trei prieteni... majori, Lucian Oprea, Tudor Stăncescu și Alexandru Dumitrescu, modeleri la uzinele „23 August”, găsesc în fiecare zi că „modelăria este cea mai frumoasă meserie din lume”.

② Un cîntec special pentru toți „bobocii” Centrului universitar București.

③ În această clipă, tinerii de 18 ani din raionul Grivița Roșie au fost declarați „cetățeni cu drepturi și datorii egale”.

Fotoreporterul Agenției „Novosti” ne transmite și această recentă fotografie: tatăl și fiul se pregătesc pentru un nou concert.

preludiu
pentru
300 si
ceva
de
portrete

„Ani ai împlinirii viitoare!
Zările voastre cresc.
Le văd lărgindu-și scena
Pentru fapte mai mari!”

Walt WHITMAN

Oricît s-ar strădui ei, colile de hîrtie rămîn îndărătnice, abia împlinindu-se pe cîte o față. Poate că dacă ar vorbi despre minutele de visare din fața... laminatoarelor, lăcătușul Vasile Pușcașu ar umple cîteva pagini bune. Dar nu, despre așa ceva nu se scrie într-o autobiografie. Iar dacă ar fi întrebare ce altă meserie și-ar alege în locul modelăriei, Lucian Oprea ar răspunde așa cum știe el să vorbească

despre „sculptura industrială”; atunci da, hîrtia din fața lui și încă vreo cîteva s-ar transforma într-un poem. Dar sintaxa severă a unei autobiografii e neînduplecată, vrea fapte precise și sobrietate, atît. Și, totuși...

★

Hotărît lucru! Nu un om sau doi, ci toată sala asta, a Casei de cultură a tineretului din raionul 23 August ce numără acum, în această seară de sfîrșit de decembrie, peste... 5.400 de ani, adică de peste 300 de ori cîte 18 ani, este de acord că: sărbătoarea majoratului e un fapt

precis și totodată o poezie imensă; de aceea trebuie neapărat să-și găsească locul într-o autobiografie.

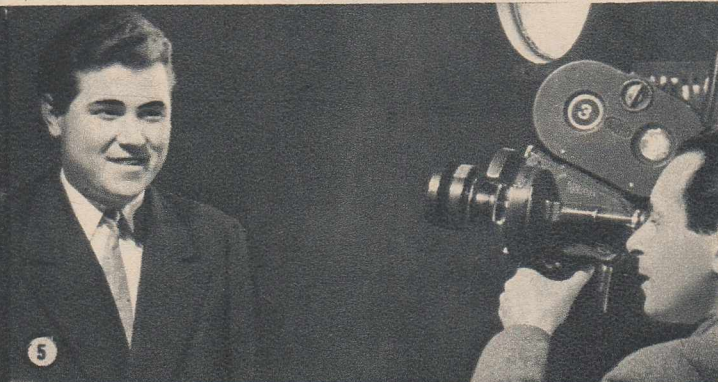
Într-adevăr, nimic mai precis decît: „În această clipă vă declar majori”. Dar în ciuda efortului, cînd s-a adresat tinerilor din sala casei de cultură, tovarășul Radu Drăgan, președintele sfatului popular al raionului 23 August, nu și-a putut găsi vocea înaltă și sigură; vorbele i-au tremurat ușor, grele de semnificație.

Într-adevăr, nimic mai precis decît o felicitare pe care se află scris: „Cu prilejul împlinirii vârstei de 18 ani...” Dar mîna

tovarășului Vasile Țirdea, secretar al Comitetului raional U.T.M., a tremurat și ea ușor, sub povara simbolului bătut în cele două grame de carton de culoarea azurului.

★

De la data calendaristică consumată aproape pe neștiute, între o strîngere de mînă și o sărutare paternă îngăduită de truda muncitorului, pînă la proclamarea de drept, în chip solemn, a maturității tuturor tinerilor de 18 ani a trebuit să treacă o întregă istorie. O istorie ai cărei ultimi ani au coincis, pentru acești

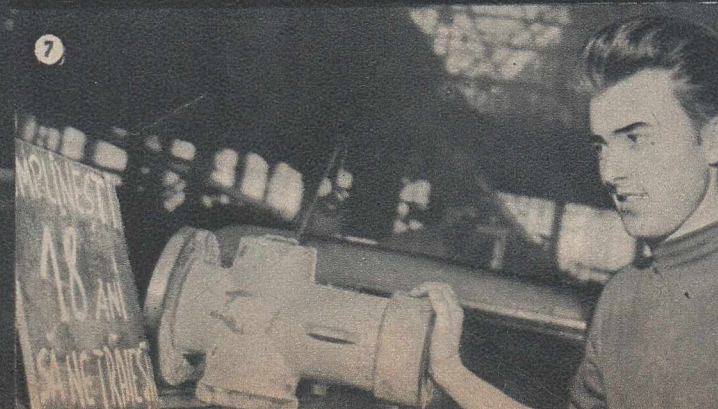

④ Distribuitoarea Paula Vasile, de la uzinele „Republica”, căreia, de ziua majoratului, tovarășii de muncă i-au... distribuit cîte un însuflețit „La mulți ani!”

⑤ Tovarășe Pușcașu, te poți convinge că în filmul despre brigada artistică a uzinei vei arăta bine.

⑥ Micii oaspeți ai tinerilor majori sînt, ca de obicei, foarte curioși.

⑦ Pentru frezorul Gheorghe Drăghici de la uzinele „23 August” „Sărbătoarea majoratului” a fost prezentă și la locul de muncă.

băieți și fete, cu trecerea lor de la joc la carte, de la carte la uzină, simplu și firesc, așa cum știm că neîndoielnic mâine va răsări soarele. Generația aceasta, aproape de o vîrstă cu anii socialismului, a deschis ochii într-o lume în care tineretii i-a fost dat marelui drept de a fi trăită.

Cel mai iubitor și grijuliu dintre părinți, partidul, a dăruit fiecăruia puritatea copilăriei și demnitatea de elev, muncitor ori student. O prețuire în fața căreia cuvintele pălesc atunci cînd, într-o sală cu marmură și picturi monumentale, ea le vorbește direct tinerilor: „Vă declar majori. Din acest moment aveți drepturi și datorii egale cu toți cetățenii Republicii Populare Romîne”. Din acest moment — 1961. Au de ce să fie atît de mîndri maturii aceștia încă un pic copii. Pentru că maturitatea aducătoare de noi răspunderi i-a înflorit într-un an de mari izbînzii ale desăvîșirii construcției socialismului în patrie.

Maturitatea purtătoare de noi visuri i-a înfrumusețat într-un an în care doi tineri ofițeri sovietici, Iuri Gagarin și Gherman Titov, le-au mărturisit că Pămîntul văzut din Cosmos este nespun de frumos.

De aceea în seara de sfîrșit de decembrie 1961 clipele mi s-au părut uriașe în potențele lor emoționale.

Și poate tot de aceea am avut timp să mi-i închipui pe toți cei peste 300 de tineri după 10 ani, pe drumurile largi ce-i așteaptă spre viitoarea împlinire. Dar pînă atunci e bine să nu uităm frîntura lor de biografie.

Ambiția este direct proporțională cu voinicia. Vasile Pușcașu este lăcătuș în fiecare zi și, de cîteva ori pe săptămînă, elev, actor, rugbist, pictor și... laminorist. Toate acestea le practică la uzinele „Republica”, îndrăgite, fără exagerare, din copilărie; tatăl său, tehnicianul Ion Pușcașu, lucrează de 25 de ani acolo și ne poate spune de cîte ori îi pleca copilul tocmai de la alt capăt al orașului ca să-l aștepte la poarta uzinei.

În aprilie anul trecut Vasile a venit pentru totdeauna la „Republica” cu planul de a se face „imediat” lăcătuș. N-a devenit chiar „imediat”, dar în orice caz acum, în decembrie, are în buzunar carnetul de muncitor calificat. Seara este elev în clasa a X-a a școlii medii „Mihai Viteazul”, iar de mâine va începe și cursurile de pregătire pentru facultate. La cercul de pictură al uzinei a vrut să pornească direct de la portretul în ulei. I-a vorbit profesorul prea frumos despre acuarelă, de aceea a părăsit pentru moment uleiurile! Ca rugbist vrea ca echipa să-i fie campioană, iar ca membru al brigăzii artistice de agitație să apară bine pe... ecran, căci brigada a fost filmată. Vorbește despre toate acestea cu o îndrăzneală și cu o certitudine gravă, aflate departe de orice teribilism. Doar ca... laminorist vocea-i capătă o undă mai molcomă.

— Îmi place, cînd am timp liber, să mă duc la laminoare, lîngă șerpia aceia de foc. Peste cîțiva ani, cînd voi termina facultatea, am să mă întorc pentru totdeauna lîngă ei.

Nu știu cum a venit vorba de timiditate. Dacă ar fi văzut unul din șerpia lui de foc luînd-o

la fugă, poate n-ar fi arătat mai mirat:

— Mai există băieți timizi?!

Da, mai există. Chiar dacă au 18 ani. Voiam să aflu de fapt un lucru legat de activitatea lui dar, după cîteva secunde, m-am trezit întrebată:

— Nu-i așa că versul acesta: „Dar ce-ai făcut cu tineretea ta?” nu sună trist?

— Depinde.

Lucian Oprea schimbă mereu discuția. Printre păreriile lui de mare iubitor de literatură, muzică și patinaj artistic, am putut afla ceva și despre modelorul Lucian Oprea.

Drumul lui, ca al tuturor elevilor școlii de pe lîngă uzinele „23 August”, a fost drept, fără nici un ocol: din atelierul de practică direct în producție. Iar asta se întîmpla în vara lui '61, la cîteva zile după ce împlinise 18 ani. Însă tînărul acesta cu candoare de fetișcană are un dar de a vorbi despre meseria lui, că-l poți crede modelor de cînd lumea. De altfel e convins că cea mai frumoasă meserie este modelăria care, ne asigură el, „de fapt este o artă: sculptură industrială. Iar dacă dai și peste un desen complicat, atunci...”

Știu. Atunci e cea mai mare bucurie profesională a lui Lucian. De aceea, bineînțeles, se va înscrie la anul la școala tehnică de maiștri, ca să poată turna în lemn cele mai dificile modele. Aș fi vrut să-i cunosc primul succes în producție. Dar a făcut ce-a făcut și mi-a spus că tare ar vrea să citească un roman contemporan despre viața muncitorilor:

— Dar știți: o carte pe care să n-o pot uita, așa cum nu-l pot uita pe Bozan al lui Sahia.

E cel mai bun prieten al lui Lucian Oprea, au fost colegi la școală, lucrează în aceeași brigadă și doar în două mari probleme punctele lor de vedere se deosebesc radical. Tudor Stănescu e de părere că: 1) Orice motociclist care se respectă își alege un „M.Z.”

Nu ca prietenul său, care s-a cîștigat la un „Simpson”, deși alesul e cu... gîndul deocamdată; 2) dacă vrei să nu te sufle vîntul, trebuie să faci lupte clasice, nu patinaj artistic.

Distribuitorul Paula Vasile a venit în sala de festivități împreună cu tatăl ei. Au venit direct de la uzină, de la „Republica”, unde lucrează amîndoi, să-și cîntească împreună majoratul.

Fata pe al ei, tatăl pe al fiicei sale și pe al lui propriu. Pentru că acum vreo 30 de ani, pentru lăcătușul Petre Vasile, ca și pentru Costin Hîncu ori pentru Alexandru Guja ca și pentru atîția alți muncitori vîrstnici, oaspeții tinerilor, majoratul a venit neabgătat în seamă. Lupta pentru o bucată de pîine era prea nefundată ca să te poți opri cu solemnitate în fața unei file de calendar. De aceea cuvintele lui Costin Hîncu „îngăduiți-mi să-mi sărbătoresc împreună cu dv. majoratul meu întîrziat”, n-au fost o figură de stil.

Și l-au prăznuit împreună, căci au avut cu ce. Socotiți doar imensa cantitate de fericire din seara aceea: de peste 300 de ori cîte 18 ani în 1961!

Magda MIHĂILESCU
Fotografiile de S. STEINER

nu
reparați
singuri

instalații electrice

instalații sanitare

instalații de gaze

MEȘTERI ȘI LUCRĂTORI CALIFICAȚI LA DISPOZIȚIA DV.

Reparații de calitate execută cooperativă

METALO-CASNICA

SE FAC ȘI LUCRĂRI NOI, INCLUSIV ÎNREGISTRAREA LA I.R.E.B. ȘI I.D.G.B.

Adresele noastre sînt: SEDIUL CENTRAL: Șos. Colentina, 15, tel. 12.20.20, str. Smîrdan, 30 și 24, str. Colței, 6, tel. 15.51.12, Calea Văcărești, 11, tel. 21.33.72, str. Mendeleev 12, tel. 16.32.61, Calea Dorobanți, 162, str. Viitor, 116, tel. 12.14.94, str. Constantin Nacu, 8, tel. 16.26.38, str. Mihail Eminescu, 168 și 124, Calea Moșilor, 165, 183 și 362, tel. 11.09.98, Calea Griviței, 102, str. Aviator Stilpeanu, 4 (Piața 7 Noiembrie), str. Dr. Felix, 55, Calea Dudești, 159.

DISC

● George Enescu iubea și elogia liedul românesc, pe care l-a îmbogățit cu neame-nuită măiestrie. Ciclul de liederuri „Șapte cîntece pe versuri de Clement Marot”, înregistrat de curînd de către „Electrecord”, în interpretarea tenorului Ion Piso, confirmă prin realizarea lui artistică, prin conținutul străbătut de fină poezie și muzicalitate cuvintele lui Enescu: „...din îmbinarea cuvîntului și a muzicii s-au născut și se vor naște opere divine, nemuritoare”. Ion Piso, evident dăruit pentru muzica de cameră, redă varie-

tatea sentimentelor cu emoție și discreție.
● Compozitorul Mihail Jora este unul din cei mai fecunzi creatori din domeniul muzicii de cameră românești. Din nenumăratele sale liederuri, în care expresia muzicală își trage obîrșia din intonațiile folclorului românesc, casa noastră de discuri a ales trei dintre cîntecurile sale pe versuri de Tudor Arghezi: „Păstrează”, „Hora în grădina” (autentică bijuterie de umor și strălucire) și „Vaca lui Dumnezeu”. Soprana Iolanda Mărculescu susține partitura căutînd să redea fiorul emoției

unei muzici care se contopește întru totul cu versul argezean, într-o acceptabilă înregistrare.

● Versurile poezilor noștri au inspirat creația multor muzicieni romîni. Compozitorii Paul Jelescu („Ecou de romanță” pe versuri de G. Bacovia), Tudor Ciortea („Stelele'n cer” pe o poezie de Eminescu), Diamand Gheciu („Tărînul căzut” pe versurile lui Eugen Jebeleanu) și Pascal Benoit („Obîrșii” și „Despre război”, versurile aparținînd Ninei Cassian) au integrat organic esența poeziilor într-o muzică inspirată.

Promovarea muzicii culte românești pe discuri este o acțiune ce trebuie continuată cu perseverență.

cititorii ne scriu, noi răspundem

de atunci sînt 50 de ani...

Prima expediție care a ajuns la Polul Sud a fost condusă de Roald Amundsen. De atunci au trecut 50 de ani. Aș dori ca prin intermediul revistei dvs. să cunosc cîte ceva din împrejurările în care a fost cucerit Polul Sud de către exploratorul norvegian și de oamenii care-l însoțeau.

Prof. Lucia ZALĂ
București

Se poate spune că preocuparea lui Roald Amundsen pentru explorări polare s-a născut o dată cu întoarcerea glorioasă a lui Nansen din cunoscuta-i expediție în Groenlanda. Printre locuitorii orașului norvegian Cristiania, care se înghesuiau pe străzi în cea zi însoțită de mai a anului 1889 pentru a serba victoria marelui savant, se găsea și un tânăr de 17 ani, Roald Amundsen, care își promitea să ajungă explorator al Polului.

Amundsen a primit botezul nordului în 1894, imbarcîndu-se ca simplu matroz pe un vas ce pleca să vîneze focul. În anii 1897-1899 îl găsim pe Amundsen ca pilot, împreună cu naturalistul român E. Racoviță, pe vasul „Belgica” plecat să exploreze mările sudului. La întoarcere reia pregătirile pentru o nouă călătorie, de data aceasta din nou spre nord. Planul său urmărea găsirea drumului de trecere din Atlantic — prin nordul Americii — în Pacific. Nansen aprobă acest plan și astfel în 1903, imbarcat pe iahtul „Gjøa”, Amundsen pornește în călătoria sa care avea să dureze pînă în 1906 — terminîndu-se cu o victorie deplină. Realizase prima călătorie din Atlantic în Pacific, prin nordul Americii.

O dată cu începutul secolului nostru, cînd țărmurile Antarcticii deveniseră în parte cunoscute, începu o puternică ofensivă pentru cunoașterea interiorului acestui continent, în scopul cuceririi Polului Sud. Cunoscutul explorator englez Robert Scott făcuse mari pregătiri în această direcție și părea că el va fi cuceritorul.

Dar cel care a ajuns primul la Polul Sud a fost totuși Amundsen.

Navigînd spre Oceanul Înghețat de Nord pe bordul bătrînului și victoriosului „Fram”, Amundsen află vesele că Polul Nord a fost atins de Robert Peary, ceea ce îl face să-și schimbe planul, hotărînd să se îndrepte către Antarctica. Cam în același timp, în strîmtoarea Nemurdo făcea pregătiri ferale pentru a porni spre Polul Sud expediția engleză condusă de R. Scott.

La 20 octombrie 1911, Amundsen cu patru însoțitori se îndreaptă în sănii case de ciini către Pol,

începînd urcușul ghețarului Ross. O dată ajunși pe platou temerarii exploratori au fost nevoiți să-și sacrifice ciinii ca să-și asigure hrana necesară. La 14 decembrie 1911 Polul Sud a fost cucerit!

La numai cinci săptămîni după aceea, cînd englezul R. Scott și tovarășii săi au ajuns în același loc, extenuați și lihnii de foame, le fu dat să cunoască una din cele mai mari dezamăgiri. Chiurile drumului fuseseră zadărnice: ajunseseră la Pol după Amundsen. Decepția fu atât de cumplită, încît la întoarcere Scott și ai săi nu au mai putut rezista drumului și au pierit pe rînd cu toții. Jurnalul lui Scott, găsit mai tîrziu, descrie amănunțit tragedia lor sfîrșit.

Amundsen a mai luat parte și la alte expediții. Sfîrșitul lui a fost de asemenea tragic. El a pierit printre ghețurile Polului Nord, spre care plecase cu un avion la 18 iunie 1928, pentru a încerca să-l salveze pe membrii expediției italiene Nobile.

Alexandru ROȘU
cercețător științific la Institutul de geologie și geografie al Academiei R.P. Romîne

clubul plutitor

Pe cîteva din navele care găzduiesc în timpul iernii muncitorii angajați în campania de recoltare a stufului din Delta, au fost amenajate cluburi. Inzestrate cu biblioteci, cu aparate de radio, cu mese de șah etc., aceste cluburi plutitoare contribuie la desfășurarea unei activități culturale intense. Tot aici se dau și spectacole, se proiectează filme etc. Cluburi pentru muncitorii care lucrează la recoltarea stufului au fost instalate și pe uscat, pe grîndurile principale ale Deltei.

Gh. CIOROBEA
Constanța

pe scurt

Angela Hrubaru, elevă — Tecuci. Ne bucură faptul că prin intermediul „Flacării” ați reușit să realizați o frumoasă colecție de vederi din țară și din străinătate. În ceea ce privește amănuntele tehnice în legătură cu sportul dv. favorit, voleyul, le găsiți în „Regulamentul comentat al jocului de voley”, editat de Federația romînă de voley. Vă puteți procura lucrarea de la librăria sau de la sediul U.C.F.S. din orașul dv.

Popa V. Gavril — Oltețu. Cîți zimbri sînt azi în pădurile noastre? În prezent sînt patru exemplare. Cel doi

zimbri maturi, aduși acum cîțiva ani din R.P. Polonă, și doi tineri născuți aici. Toți se găsesc într-o rezervație a Ministerului Economiei Forestiere, situată în apropiere de Hațeg.

A. Popescu din Bocșa ne informează printr-o scrisoare despre introducerea iluminatului fluorescent în halele uzinelor U.C.M.M.A. Prin această măsură s-au creat condiții mai bune de muncă. De asemenea, ne informează că și în oraș s-a introdus lumina fluorescentă, ea extinzîndu-se și dîncolo de străzile centrale ale Bocșei.

Eugen Dorotei, învățător, com. Poiana Seciurii. Ne întrebați ce este imunologia. Este vorba de știința care se ocupă cu problema rezistenței organismului la infecții microbiene și otrăvuri. Posibilitatea organismului de a se imuniza există în mod natural sau este creată în mod artificial prin inoculare de seruri etc. Imunologia constituie un capitol vast al biologiei, interesîndu-i în egală măsură pe bacteriologii, fiziopatologii, biochimii și medicii.

Sosigene — Cluj. Pentru răspuns, vă rugăm să indicați numele și adresa exactă.

cititorii către cititori

Doresc să corespundez de diverse teme și să fac schimb de ilustrate următorii:

Edward Kunin, Lodz, ul. Zielona 11 m 9 (R.P. Polonă), dorește să corespundeză cu tineri (băieți sau fete) din R.P.R., în vîrstă de 14-17 ani, în limbile rusă, polonă, engleză, franceză sau greacă și să facă schimb de mărci poștale.

Marasek Wojciech din Lodz 7, ul. Astronautow nr. 1, bloc 213 (R.P. Polonă) schimbă timbre avînd ca temă viața și activitatea lui Lenin, Comsomolul, sportul. De asemenea, dorește schimb de ilustrate.

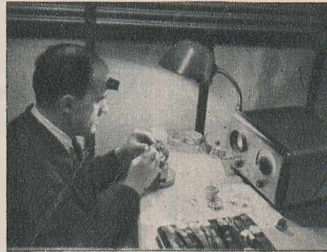
Wojciech Radomski, elev din Czervonak — Poznan, ul. Gdanska 47 (R.P. Polonă), dorește să intre în corespondență cu tineri, pe teme de literatură, sport, film și să facă schimb de ilustrate. Corespondența i se poate trimite în limbile polonă, rusă sau germană.

Vari Alexandru, student, Cluj, str. Miko 5-7; Mihăilă Gheorghe, elev, Brașov, str. Dr. P. Groza nr. 6; Tucă Gheorghe, tehnician, Reșița, blocul 23 August; Manclu Nicolae, tehnician, Reșița, blocul 23 August; Bătrîncea Ion, oșelar, Reșița, blocul 23 August, ap. 431.

Doresc să facă schimb de fotografii ale actorilor și schimb de ilustrate următorii:

Olaru Marinela, studentă, Iași, căminul Copou, blocul C; Scărlăteanu Clemansa, elevă, com. Băneasa, regiunea Dobrogea; Bloanță Ionel, elev, Valea Sadului nr. 86, raionul Tg. Jiu, regiunea Oltenia; Ionescu Petre, Reșița, Căminul Dealul Mare nr. 1; Bratosin Sofia, elevă, Buzău, str. Vasile Golea nr. 26.

Popescu Ștefan, Nicoară Ludovic și Triță Ioan, elevi Cugir, str. V. I. Lenin nr. 174, regiunea Hunedoara, doresc să facă schimb de vederi

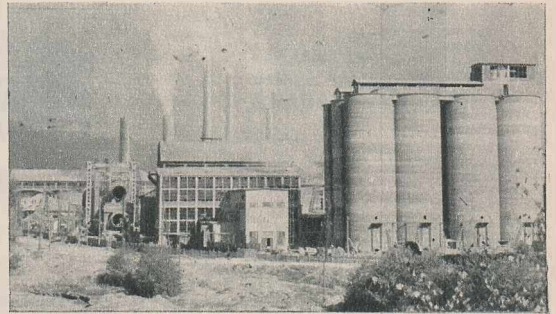
ceasul dv. rămîne în urmă?

Vă scriu despre un aparat care stabilește instantaneu starea „sănătății” ceasului dv.: funcționează exact „fuge”, rămîne în urmă? Aparatul respectiv se numește regloscop electronic și îl folosim de scurtă vreme în unitatea noastră. Pentru a stabili „diagnosticul” unui ceas venit la reparație, atașăm ceasul respectiv de regloscopul electronic și în aceeași clipă putem urmări pe ecranul tubului catodic al aparatului o serie de impulsuri luminoase care indică diferența de timp cu care ceasul „fuge” sau rămîne în urmă. Pe un alt cadran se observă defectele care generează devierile.

În acest fel avem posibilitatea să facem corecția pe loc, operație la care în mod obișnuit se ajungea după zile întregi de controlare a ceasului.

Morin ANDREI
meșter ceasornicar la unitatea nr. 42 a cooperativei „Artă și precizie” — București

de la fotocorespondenți

Fotografia reprezintă un aspect de la fabrica de ciment „Ilie Pintilie” din Fieni, cu noile ei silozuri de mare capacitate ce vor fi date în curînd în folosință.

Fotografie de I. VERMONT

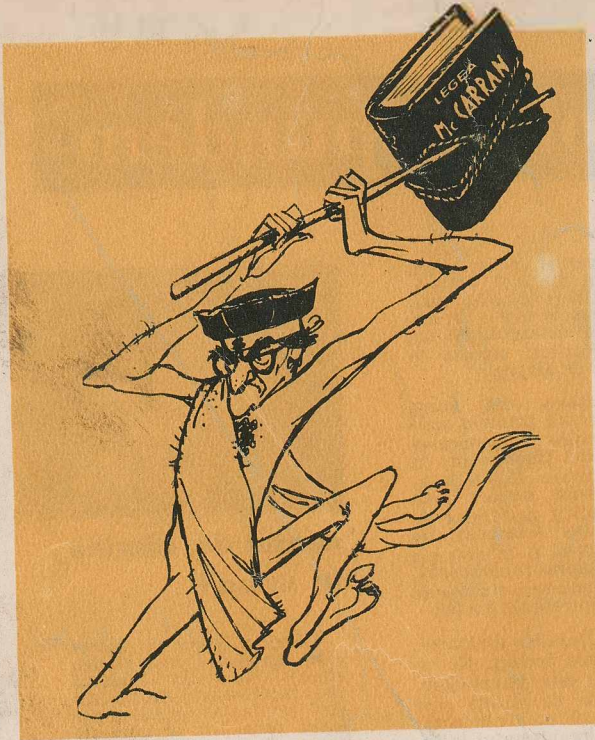
S-au terminat lucrările de construcție a noii centrale telefonice din orașul Piatra Neamț. Etajele clădirii sînt destinate instalațiilor centrale automate, iar parterul — cabinelor pentru convorbiri telefonice.

Fotografie de B. SURU

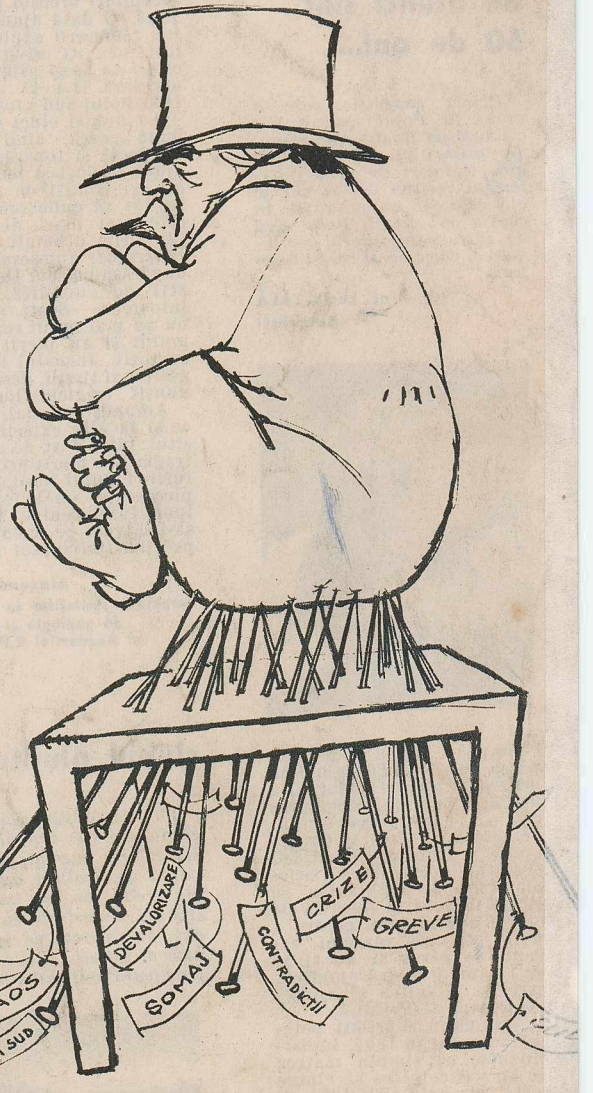
FLACĂRA Revistă social-politică și literar-artistică Anul XI — nr. 2 (346) 13 ianuarie 1962	REDACTIA: București, Piața Sctntei, Căsuța Poștală 3507 of. 33 Tel. 17.60.10 int. 1744.
	Prezentarea grafică: Vlad MUȘATESCU ABONAMENTE: 3 luni, 26 lei; 6 luni, 52 lei; un an, 104 lei. Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Sctntei

PREȚUL REVISTEI 2 LEI

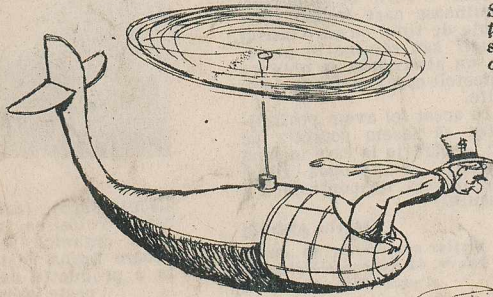
Legea junglei

IN CITEVA LINII

SAM: — Nu știu ce am... Stau ca pe acel...

Vizitele emisarilor S.U.A. în capitalele țărilor Americii Latine se fac de obicei în elicopter.

Emisarul S.U.A.: — Prestigiul nostru nu poate fi atinsl...

S.U.A. continuă să pregătească mercenari pentru o nouă agresiune împotriva Cubei.

Desene de Eugen TARU

Un cap de pod care nu poate duce departe